

VĚSTNÍK 2001

Čs. lidového sdružení a čs. katolických spolků v Rakousku

Ročník XXXXVIII

Vídeň, květen / červen 2001

Číslo 5/6

Skrze Krista k Otci! Včera - dnes - na věky

Prostřednice naše - Orodovnice naše

Páter Jan Chromeček, SJ, Svatý Hostýn

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe v oběť jako výkupné za všechny. Tato věta z listu sv. Pavla k Timoteovi (1 Tim 2,5) má stále svou platnost. Jedině Bohočlověk je sto plně usmířit a vyrovnat vinu člověka vůči Bohu z hlediska dokonalé spravedlnosti. Církev připomíná v liturgii 8. května Pannu Marii - Prostřednici všech milostí.

Někteří, zvláště nekatoličtí křesťané, tvrdí, že takový titul je proti Bibli: Vždyť je jen jeden Prostředník mezi Bohem a lidmi, Ježíš Kristus. Z naší strany však nejde o falešnou úctu k Panně Marii. Jde o důkladnější a ucelenější poznání Pána Ježíše Krista, který přichází do lidstva skrze Pannu Marii. Ta se tak stává zásadním způsobem Prostřednicí mezi Kristem a námi. Jiné je prostřednictví Bohočlověka a jiné prostřednictví Panny Marie. Je to však zároveň právě prostřednictví mezi Bohem a člověkem, neboť Kristus je zároveň pravý Bůh. K správnému poznání Božích tajemství a úradku spásy je třeba pokory, oné pokory, které se můžeme učit z Mariina chvalozpěvu, v němž Mariina duše velebí Pána. Od sv. Terezie z Avily pochází krátká definice pokory: Pokora je pravda! Pokora je poznání a přijetí pravdy. Je nutno ovšem přijmout celou pravdu. Pravda vítězí! - zní hezky a přece to není úplné: Pravda Páně vítězí - je v plném smyslu ono úplné biblické znění. Ne jakákoliv pravda, ale celá pravda o člověku, o Bohu, o nesmrtelné duši, o spáse, i o Božím soudu a věčném životě. Když neznáme nebo nepřijmeme celou pravdu, snadno se dopouštíme omylu nebo dokonce bludu. Platí to i v politice i v ekonomice a na výsost to platí i v morálce a v náboženství. Platí to i v našem vztahu k Panně Marii. Právě ona je Bohem stvořena a uzpůsobena jako Prostřednice mezi hroznou a propastnou hříšností člověka a nekonečnou svatostí Božího Syna. Teprve poznání hrůzy hříchu a zároveň Božské Velebnosti a Svatosti nám pomáhá nahlédnout na nutnost existence Neposkvrněné Panny, která zprostředkuje příchod Spasitele do hříšného lidstva. - Maria, to je výsostné Boží

dílo. V Marii Bůh dovršuje starozákonní přípravu lidstva na Vykupitele. V Marii se každá křesťanská duše optimálně uzpůsobuje k přijetí Spasitele a všech jeho milostí. Nestačí říkat: Pane nejsem hoden! Je totiž pravda, skutečnost a zbývá jen vyvodit z toho důsledky. Proto církevní otcové a svatí učitelé přicházejí k poznání, že v Marii má Ježíš všechno, co mu dlužíme nebo dáváme nedostatečně: vděčnost, věrnost, lásku. Své Matce, Panně Marii pak Ježíš dává pro nás všechno, co tolik potřebujeme, ale nejsme toho hodni, nebo dokonce pro svoji slepotu o to nestojíme. Mariino prostřednictví je tedy prostřednictvím dobroty a lásky. Mariino prostřednictví neumenšuje Boží slávu, ale naopak vyhrazuje úctu a lásku, kterou my sami nejsme Bohu ani schopni dát. Přicházíme k Bohu s Marií a skrze Marii, protože jsme poznali celou pravdu o Bohu a o nás samých.

Ave Maria!

Madona Vyšehradská zvaná Dešťová, z doby po r. 1355. Chrám sv. Petra a Pavla, Praha-Vyšehrad

Svatý Jan Nepomucký a Vyšehradská kapitula

Vyšehrad, Chrám sv. Petra a Pavla

Foto: Jedličkův ústav

Jan z Pomuka (Nepomuka), v letech 1389-1393 vyšehradský kanovník, kanonizovaný roku 1729 jako sv. Jan Nepomucký, byl synem Welflina z Pomuka. Pocházel z městečka, které náleželo stejnojmennému cisterciáckému klášteru (až do XV. století se pro něj užívá střídavě názvu Pomuk i Nepomuk). Jako mladý klerik se zaměřil na službu v církevních správních orgánech pražského arcibiskupství. Od roku 1369 je veřejným notářem a písařem arcibiskupského oficialátu (soudu). Stává se rovněž hlavním písařem soudních akt generálních vikářů a v letech 1373-1383 také notářem a později protonotářem arcibiskupské kanceláře a současně i notářem arcibiskupa Jan Očka z Vlašimi, prvního českého kardinála. Již v tomto období přichází do styku s Vyšehradskou kapitulou. V kapitulním archívu se dochoval notářský instrument z 5. 11. 1376, obsahující rozhodčí výrok arcibiskupa Jana Očka v majetkovém sporu, vydaný dvěma notáři - Janem Welflinovým z Pomuka a jeho ko-

legou Václavem Durasem Matějovým z Prahy. Na listině jsou mj. notářská znamení a tzv. podpis, psané Janovou vlastní rukou. Roku 1380 získal Jan z Pomuka oltářnictví k oltáři sv. Erharda a Otilie v katedrále sv. Víta a faru při kostele sv. Havla na Starém Městě pražském. Roku 1383 odchází na slavnou univerzitu do italské Padovy, kde do roku 1387 studoval kanonické právo. Studium, uzavřené dosažením titulu „doktor dekretů“, mu po návratu do Čech otevřelo cestu mezi přední činitele pražské arcidiecéze. Od 1. 10. 1389 je Jan z Pomuka v dochovaných pramenech uváděn jako kanovník kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Tato kapitula, založená prvním českým králem Vratislavem někdy kolem roku 1070, přímo podřízená papežské kurii, náležela k nejpřednějším církevním institucím v českém státě. Jejího nejvyššího představitele - probošta jmenoval panovník a potvrzoval papež. Probošt byl královským kancléřem a měl od dob Karla IV. knížecí

titul. Vlastní život kapituly řídil děkan. V době Jana z Pomuka jím byl Václav Králík z Buřenic, oblíbenec krále Václava IV., člen královské rady a pozdější vyšehradský probošt, titulární patriarcha antiochejský a olomoucký biskup.

I když těžiště činnosti Jana z Pomuka bylo většinou mimo kapitolu, nestál zcela stranou jejího života. (22. 9. 1390 vyplatil generálnímu kolektorovi důchodů papežské komory Ubaldinovi za Vyšehradskou kapitolu papežský poplatek, census za léta 1387-1389 ve výši 15 kop pražských grošů.) Roku 1390 se stal žateckým arcijáhnem. I když byl tento úřad spojen s pražským metropolitním kostelem, kanovníkem pražské metropolitní kapituly nikdy nebyl.

Nejvyššího postavení dosáhl v roce 1390, kdy byl jmenován generálním vikářem pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna. Tento nejdůležitější úřad arcibiskupské duchovní správy, a také úřad arcibiskupského oficiála (představeného soudu), vykonával společně s Mikulášem Puchníkem. Ve funkci generálního vikáře se 20. března 1393 stal jako zastánce práva a spravedlnosti obětí ostrého mocenského střetu mezi Václavem IV. a arcibiskupem Janem z Jenštejna. V důsledku extrémního výbuchu králova hněvu zemřel při brutálním mučení; mrtvé tělo bylo vhozeno do Vltavy.

Úcta k mučedníkovi, rodící se již krátce po

Sv. Jan Nepomucký na mešním kalichu z konce XVII. století

jeho smrti, vyvrcholila roku 1729 kanonizací prohlášením za svatého. Vyšehradská kapitula ke cti Jana z Pomuka nechala v kapitulním kostele zbudovat oltář, doložený roku 1719. V letech 1749-1760 stál v čele kapi-

Sv. Jan Nepomucký na mešním kalichu z roku 1898

tuly děkan Jan Tomáš Vojtěch Berghauer, autor stěžejního díla české barokní svatojánské historiografie "Protomartyr poenitentiae. . .". V roce 1895 kanovník a pozdější probošt Mikuláš Karlach oslavil světce a slavného člena kapituly pořízením kamenné sochy pro Vyšehrad, novým oltářem v regotizovaném kapitulním chrámu a dalšími akcemi.

Historická tradice Jana z Pomuka, kanovníka Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, českého národního světce sv. Jana Nepomuckého, tvoří neoddělitelnou součást minulosti a přítomnosti Vyšehradské kapituly.

Sekretní pečeti dlo Vyšehradské kapituly, před rokem 1387

Křesťan není zahrádkář

Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský, primas český

Během uplynulých deseti let se o církvi často psalo: o její roli v naší společnosti, o její úspěšnosti či neúspěšnosti, o jejích prohrách, o tom, že zklamala atd. V tomto článku chci poukázat na společný chybný výchozí bod, který je příčinou nesprávných závěrů.

Tím chybným předpokladem je zařazení církve mezi společenské organizace, které ve světě existují. Nedávno jsem o tom řekl v jedné rozhlasové relaci: "Různá média dle své orientace a zaměření předkládají své mínění, že církve jsou na stejné úrovni jako spolky, jako turistický spolek... Ve spolcích – a kolik jich je – které vznikají a zanikají – se spojuje část lidí ve společnosti za určitým dílčím, krátkodobým či dlouhodobějším zájmovým cílem, který se netýká celostní a podstatné potřeby člověka, ale určitého menšího či většího zájmu, hobby, které může zpestřit i zkrášlit lidský život, jako třeba spolek turistů, zahrádkářů, holubářů, filatelistů atd. Ti kteří srovnávají církev s takovýmito organizacemi, prozrazují, že vůbec nechápu ani smysl v poslání církve, ani potřeby a touhy lidského srdce v celých dějinách člověka, touhy, která se stává zvlášť dnes určitým zřetelným fenoménem – touhy po transcendenci, po přesahu pouhé lidské existence, lidského nitra a srdce a nebo řekněme to zcela otevřeně – touhy po Bohu. Dnešní člověk hledá konkrétní, naplňující odpověď na touhu po lásce, po životě, po štěstí – člověk chce „přesáhnout“ pouhých pár desítek let svého života, v nichž se pachtí po štěstí a často ho nenachází – a žít nekonečně, trvale a v plně dosaženém štěstí. Člověk hledá plný, opravdový smysl svého života, svou totožnost, svou identitu. Poslání církve je být znamením a místem blízkosti Boha,

který je rodinou a plnou odpovědí pro každého člověka a jeho nejhlubší tužby. Církev – nebo lépe řečeno věřící lidé v církvi a zvláště ti zodpovědnější – má umožňovat a zprostředkovávat člověku nejen nalezení odpovědí na jeho palčivé otázky, nejen teoretická řešení, ale osobní, existenciální a tedy životní setkání s tím, kterého hledají (byť třeba někdy neuvědoměle a nejasně).

Co je církev

V současné době tuto otázku znovu nastoluje: „Pracovní text“ (Instrumentum laboris – víte o tom v KT 38 a 39). Synody biskupů pro její druhé mimořádné zasedání pro Evropu, které se koná od 1. října v Římě. Zdůrazňuje nutnost chápat církev takovou jaká je jako tajemství společenství a poslání (...), vycházející z některých prvků obsažených v dokumentech druhého vatikánského koncilu. Ještě organičtěji poté byla vylíčena na různých synodách a různých papežských projevech (Instrumentum laboris, čl. 33).

A dále připomíná též dnes rozšířené nesprávné chápání církve: „Ještě širší okruh, mezi křesťany, sdílí takový pohled na církev, který charakterizuje dnešní veřejný názor na církev, a nikoliv ten, podle něhož je církev viděna jako instituce hierarchicky členěná, která se staví svými vyjádřeními, zvláště v mravní oblasti, proti snaze těch, kteří pro sebe a pro ostatní nárokuje rozsáhlou svobodu a nepřijímají, aby jim někdo shora říkal, co mají dělat a jak se mají chovat. V mnoha případech je dále církev vnímána jako instituce a organizace humanitární, pomocná a kulturní, a tedy jako jakýsi druh nabídky služeb různého druhu, které jako takové je možno vyhle-

dávat a oceňovat. Zdá se, že mezi příčinami, které jsou základem takové mentality, je třeba uvést, způsob prezentace církve sdělovacími prostředky; tíživé dědictví individualistické filozofie posledních staletí; nedostatečné zdůrazňování církve jako tajemství v kázání a vyučování v církevní praxi, které často nevychází z ducha společenství a je nedostatečně založená na vzájemné úctě a schopnosti upřímně naslouchat stanoviskům toho druhého. Zdá se, že tato mentalita s negativními důsledky v mnoha oblastech života zcela zvláště závisí na znepokojující ztrátě chápání církve jako svátostné skutečnosti. Sám úbytek kněžských svěcení v mnoha evropských zemích je způsoben tímto změněným chápáním církve, které již nevnímá kněžskou službu jako svátostný stav, ale jen jako určitý životní úkol – pokud možno nahraditelný – v církevní organizační struktuře. S tím vším je spojeno zmenšené vědomí přítomnosti Ježíše Krista s jeho Du-

chem v životě církve. Z toho vyplývá nutnost více rozvíjet pojetí církve jako tajemství, společenství a poslání v hlásání evangelia, v katechezi a pastorační práci. Konečně též nechybí katolické menšiny nostalgicky lpějící na minulosti, které se mohou stát na různých úrovních příčinou propukajících konfliktů místních společenství. „Tyto texty jsou výzvou pro nás v církvi, abychom změnili svou mentalitu a nestrachovali se, že církev jako tajemství se svým svátostným charakterem, nebude světem přijata. Je třeba osvobodit od snahy prezentovat církev převážně v jejích sociálně – charitativních aktivitách. Je to výzva mnoha kritiků a „reformátorů“ církve, kteří – možná podvědomě – vycházejí z téhož „sekularizovaného“ vidění církve. Synoda má být silnou výzvou především do řad církve, abychom se stali opravdovým místem tajemné přítomnosti Zmrtvýchvstalého Krista v Duchu svatém. On bude protagonistou evangelizace, ale i strážcem jejího osudu.

Svatá Hora u Příbrami - poutní místo s bazilikou Panny Marie Nanebevzaté. Provinciálát řádu Redemptoristů, kteří letos oslavili stoleté jubileum Redemptoristů v českých zemích.

Služebník neužitečný

Rozmlouval Jiří Žďárský

Jako každý jiný se i Svatý Otec Jan Pavel II. dostal do prostorů arcibiskupského paláce přes pana Bláhu.

V Arcibiskupském paláci v Praze na Hradčanech hned vlevo od bočního vchodu jsou tři místnosti. Prvá je útulnou centrálou a s podatelnou, druhá stálou expediční výstavkou náboženské literatury. V rohu místnosti září bělostná Panna Maria Fatimská... třetí pokoj se stal archívem s úložným prostorem knih. Do těchto prostor přichází pošta, desítky dopisů a balíčků, odtud vedou nervy konsistoře až do té nejmenší farnosti kdesi vysoko v horách. Duší všeho toho života je zde drobný muž v bílém plášti – pan Josef Bláha.

Pod hbitými prsty jeho dcery Marie a skupiny pomocnic, většinou pracujících nezištně bez odměny, roste vysoký žlutý stoh velkých zalepených obálek - oběžníků arcidiecéze. Zde si duchovní správcové vybírají a odvázejí publikace, které jim pomáhají při

pastoraci. Do vrátnice přicházejí též mnozí, kteří jdou na návštěvu k jednání k novému pražskému arcibiskupovi a na koncistoř. Mnohé kněze v minulosti povzbuzoval a posiloval osobní kontakt s Františkem Tomáškem. Dodnes jsou za tyto služby panu Bláhovi vděční, všichni návštěvníci mají svého obětavého pomocníka upřímně rádi. Slavným zvoněním v budově vítá vzácné zahraniční návštěvy, prezidenty Bushe, Mitterranda, ale též Matku Terezu a jiné. Úchvatným zážitkem bylo pro pana Bláhu setkání s Janem Pavlem II., kterého při jeho předloňské návštěvě v paláci krátce ubytovali . . . Muž v bílém plášti jinak toho mnoho nenamluví, snad je pamětliv výroku pana kardinála: Ne co mluvíme, ale co děláme, to je rozhodující! Přesto se ptáme:

Čím vším musí člověk projít, aby mohl zastávat takovéto místo?

Já bych řekl, že všude je předpokladem dobré práce - poctivost, svědomitost a zde ovšem též zejména věrnost těm ideálům, v něž věříme. Uskutečňoval jsem tyto zásady vlastně už od mládí. Narodil jsem se v malém městečku v Podkrkonoší, v Lomnici nad Popelkou. Otec byl upřímně zbožný. Vyučil jsem se řemeslu. Přišel jsem do Prahy v roce 1934, ve svých dvaceti dvou letech. Ubytoval jsem se v Jednotě katolických tovaryšů na Starém Městě na Anenském náměstí. Tehdy právě uplynulo pět let od svatováclavského milénia, od dostavění velechrámu sv. Víta. Byl jsem členem Svatováclavské ligy už od jejich založení. Vznikla právě ku pomoci smělých plánů oslav tisíciletí. V roce 1937 jsem se stal v Praze dokonce zaměstnancem tohoto sdružení, které pak po válce v roce 1945 začalo opět vydávat svůj týdeník nového formátu, s názvem *Katolík*.

A vy jste byl jeho odpovědným redaktorem ...

Dělal jsem tu práci neobyčejně rád. Vedoucím redaktorem byl P. Adolf Kajpr, T. J., v době nacistické okupace v Dachau spoluvězeň pražského arcibiskupa dr. Josefa Berana, instalovaného roku 1946. Ze spolupracovníků či přispěvatelů chtěl bych rád připomenout známého teologa P.

Jana Ev. Urbana, z řádu františkánů, opata Bohuslava Jarolímka, P. Silvestra Braita, dr. Alexandra Heidlera, dr. Růženu Vackovou a Jindřicha Středu. Pokud zalistujete v tehdejších číslech *Katolíka*, myslím si z dnešního hlediska mají dobrou intelektuální úroveň, klidný věcný tón, vhodné zaměření na ideové otázky doby a kulturní problematiku. Zajímavá je tu pravidelná rubrika filmových premiér, která hodnotí a zařazuje jednotlivá díla do skupin nejen pohledem filmového odborníka, ale především měřítky člověka věřícího.

Týdeník *Katolík* na začátku roku 1948 výrazně reagoval na narůstající napětí ve společnosti. Přinesl například naléhavé volání: Memorandum episkopátu ke školské otázce, kultivovaný Kajprův článek Strategie pravdy, kde se shledává, že v posledních týdnech jsou útoky komunistů stále organizovanější. Přesto tenkrát 21. února 1948 údernost komunistického svérázného řešení vzniklé vládní krize mnohé překvapila. Ve středu 25. února ráno otiskla Lidová demokracie provolání arcibiskupa Berana. Avšak téhož dne v pozdních odpoledních hodinách byla jmenována nová vláda, vláda jediné ideologie. Došlo záhy k zákazu všech náboženských časopisů: *Neděle*, *Rozsévač*, *Dorost*, *Anděl strážný*, *Úsvit*, *Dopisy*, *Akord*, *Na hlubinu*, *Vyšehrad*, *Filozofická revue* aj. let, kdy vyšlo poslední číslo *Katolíka*...mám tady poslední číslo s datem 22. února.

Po zastavení týdeníku jste byl bez práce?

Ne úplně. Kulturní činnost Svatováclavské ligy péči arcibiskupa pokračovala, přenesli jsme ji na konsistoř. Věnoval jsem se úspěšným úkolům - půjčování diapozitivů, úzkých filmů, publikací. Přibližně v březnu 1949 potom znovu zesílila v tisku i v rozhlase kampaň o tzv. Katolickou akci. Organizátoři uplatňovali metody násilí, nátlaku, podvodu. Začali též vycházet státem řízené tzv. Katolické noviny. Ve Svatovítské katedrále v neděli 19. června 1949 při kázání před slavností Božího Těla rozhodně arcibiskup

odsoudil rozvratné hnutí: „Katolická akce není katolická, Katolické noviny nejsou katolické!“ Přítomné početné skupiny ateistů – členů komunistické strany, s píšťalkami v ústech a s holemi v rukou, snažili se jej přehlušit, umlčet. Průvod po hradčanském náměstí se nekonal, toho dne se vrata arcibiskupského paláce za Dr. Beranem trvale zavřela. Později byl internován na různých místech po 16 let.

Co se stalo s Vámi?

Našel jsem si místo pomocného dělníka ve skladu řeziva na Libeňském ostrově. Živil jsem pětičlennou rodinu, byla to starost. Moje manželka, bývalá sekretářka Svazů katolické Charity, byla mi velkou oporou a vždy mi připomínala, že nás Pán Bůh neopustí. Později jsem hledal pracovní příležitost blízko svého dejvického bydliště. Přijal jsem zaměstnání v podniku zabývajícím se vzduchotechnikou. Závod se však přestěhoval na druhý konec Prahy. Jezdil jsem tramvají asi hodinu do práce. Stačil jsem si tak přečíst novinové zprávy i ostatní rubriky denního tisku. V dubnu 1950 mě až zamrazilo při pohledu na titulky „Církevní hodnotáři v čele skupiny velezrádců a vyzvědačů“. Uplynuly asi dva dny a četl jsem: Ad. Kajpr rozvracel svými štvavými články v časopise Katolík lidově demokratické zřízení. Odsuzuje se na 12 let žaláře. Fr. Mikulášek jako redaktor časopisu Dorost štvál proti znárodnění, proti vstupu mládeže do ČSM. Odsuzuje se na 9 let žaláře. Svoji životní křížovou cestu doputoval P. Kajpr, někdejší vězeň Dachau, v Leopoldově, kde zemřel vyčerpáním v roce 1959. Téhož roku uplynul devítiletý trest p. Fr. Mikuláškov. Blahoslavení, kteří trpěli pro spravedlnost. – Přišel rok 1965: Ministerstvo vnitra provedlo rehabilitaci odsouzených. Podle šetření: výpovědi byly – vynuceny! A objevily se naděje. Tiskem proběhla kratičká zpráva, že po předchozím jednání vláda „povolila“ Dr. Beranovi cestu do Vatikánu. Potom – bylo to v únoru 1965 – papež Pavel VI. jmenoval

administrátorem pražské arcidiecéze ThDr. Františka Tomáška.

Ve Vašem životě se náhle mnoho změnilo?

Zpočátku vůbec ne. Psal se rok 1968 a já jsem beze změny pracoval již devatenáctý rok. – Považuji pro sebe za památný den 1. srpen 1968. Byl jsem přijat jakožto zaměstnanec konsistoře do vrátnice. I když v době po invazní brzy začala tzv. normalizace, přece jen krátkou dobu určitá svoboda tisku ještě setrvávala. Redaktorem Katolických novin se stal p. Fr. Mikulášek a já měl příležitost právě v této vrátnici poskytovat při návštěvách kněží aktuální oběžníky, literaturu, informace.

V těch letech opětovné zkoušky pro církev jsem si velmi často uvědomoval: Bůh mi dává veliký dar – příležitost pomáhat obětavému pražskému biskupovi, být na blízku muži ryzího charakteru, knězi vytrvalé modlitby, autorovi nového katechismu, odborných publikací pedagogických. Svítivával ve své pracovně obvykle dlouho do noci. Za ty více než dvě desítky let nevynechal jsem v katedrále ani jedno biskupovo kázání. Každý den jsem začínal v sedm hodin ráno účastí na mši svaté v Arcibiskupské kapli. Večer pak jsem se stal pravidelným posluchačem českého a slovenského vysílání vatikánského rozhlasu. Jaké skvělé pocity jsem prožíval, když vatikánský rozhlas, ovšem značně rušený, v červnu 1977 oznamoval, že Pavel VI. jmenoval biskupa Dr. Fr. Tomáška kardinálem a v prosinci téhož roku arcibiskupem pražským. Uznání osobnosti, které jsem si sám tolik vážil mě neobyčejně potěšilo a povzbudilo. Současně však zesílil určitý skrytý dozor státních orgánů nad arcidiecézí. Léta 1978–1986 probíhala ve znamení vládních snah náboženství zcela umlčet, připravovat postupně likvidaci církve. Pan kardinál byl neúnavný. Vždy před létem nově promyslel úvahu na téma: věřící o dovolené, psal pastýřek listy ke všem velkým svátkům. Posílal jsem je s pocitem, že dělám něco vznešeného a velmi užitečného.

Před čtyřmi roky zahájili na Moravě podpisovou akci „Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů.“ Jak jste se u nás Vy podílel na této akci?

Nejprve řeknu o kardinálově přípravě na milénium smrti sv. Vojtěcha – rok 1997. V návaznosti společný pastýřský list biskupů a ordinářů vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy národa. List zahájil kardinál odvážným voláním: „Vzpřimte se a zvedněte hlavu!“ Právě k podpoře požadavků církve jež ostatní orgány trvale ignorovali vznikla petice. Obsahovala jednařicet bodů a měla posílit vyhlášené Desetiletí obnovy. Tak zdůrazňoval její poslání autor textu – rolník Augustin Navrátil. Již 4. ledna 1988 rozeslal jsem mezi věřící dopis, v němž pan kardinál stvrzuje, že rozšiřování a podepisování petice je v souladu s naší ústavou. Dopis končil statečnou výzvou: „Velmi důrazně připomínám, že zbabělost a strach jsou nedůstojné opravdového křesťana!“ V prvních měsících roku získala petice 600 tisíc podpisů a dosáhla později v úhrnu souhlasu milionu občanů. Podepsané listy se shromažďovali v této místnosti.

Jak se události vyvíjeli po odeslání petice státním orgánům?

Pan kardinál napsal dopis tehdejšímu předsedovi vlády Lubomíru Štrougalovi. Kopii dopisu jsme zveřejnili. Mnozí mohli číst: „Katolíci jsou si vědomi svých práv a jsou odhodláni přinášet oběti. Nehodláme svým mlčením být spoluvinní vůči svým dětem a vnukům. Nechceme jít cestou konfrontace, ale dialogu. „Na myšlenku dialogu právě navazovalo po brutálním zásahu bezpečnosti proti studentům dne 17. listopadu 1989 celonárodní hnutí i další jednání mluvčích vedené Václavem Havlem. Církevní slavnost dne 25. listopadu k počtě svatořečení Anež-

ky Přemyslovny ve Svatovítském chrámě byla této revoluční vlny přirozenou součástí. Obnovit tvář naší vlasti tak, jak by měla být – to je náročný úkol. Již pro nového pražského arcibiskupa PhDr. Miloslava Vlk. Věřím, že s Boží pomocí, našimi modlitbami a dobrou vůlí věřících se zde mnohé podaří. V novém oběžníku arcidiecéze Dr. Vlk hovoří o výsledcích synodu v Římě.

V oběžníku čtu však i arcibiskupovo sdělení: „Pana Josefa Bláhu, který si získal nedocenitelné zásluhy o naší arcidiecézi svou věrnou službou i v dobách nejsvůlejších odměnil Svatý otec udělením vyznamenání Pro Ecclesia et Pontifice.“

Všechno co jsem dělal jsem chápal jako službu Ježíši Kristu. „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Tudíž v těchto chvílích je na místě pokora. Pán Bůh by si od nás zasloužil tisíckrát více obětí, statečnosti a lásky. Často myslím na podivuhodně hluboký Kristův výrok: „Až učiníte všechno co Vám bylo přikázáno, řekněte: služebníci neužiteční jsme, co jsme měli učinit, učinili jsme. (Luk. 17; 10)

Majitel „VĚSTNÍKU“, nakladatel a vydavatel: Čsl. lidové sdružení v Rakousku. Za obsah a tisk zodpovídá Petr Gregory. Společná adresa: 1150 Vídeň XV, Pelzgasse 17. Účet poštovní spořitelny: PSK Wien 7.509.267. Dopisy nebo podepsané příspěvky nemusí být totožné se stanoviskem listu. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů. Anonymy a dopisy bez odesílatele se redakce nezabývá. Zasláné příspěvky nemůžeme vrátit, požijte si laskavě kopie. U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. „VĚSTNÍK“, Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung in Österreich. Medieninhaber, Herausgeber und Verleger: Tschechoslowakische Volksvereinigung in Österreich. Für den Inhalt und Druck verantwortlich: Petr Gregory. Gemeinsame Adresse: 1150 Wien XV, Pelzgasse 17. Briefe und namentlich gezeichnete Beiträge müssen nicht mit dem Standpunkt des Mitteilungsblattes ident sein oder der Meinung der Redaktion entsprechen. Anonyme Schreiben und solche ohne Absender kann die Redaktion nicht bearbeiten. Bei Artikel, die sogenannte persönliche Erscheinungen betreffen und zu denen die Kirchliche Autorität noch nicht Stellung bezogen hat, (wie Litmanová, Medjugorje u.ä.) unterwirft sich die Redaktion und der Herausgeber der Entscheidung der Kirche PSK Konto Wien 7. 509.267. www.vestnikviden@xpoint.at.

Europäisches Jahr der Sprachen 2001
Evropský rok jazyků 2001
Európsky rok jazykov 2001
Europejski Rok Języków 2001

VĚSTNÍK 2001

Čs. lidového sdružení a čs. katolických spolků v Rakousku

Ročník XXXXVIII

Vídeň, květen 2001

Mimořádné číslo III

Svatý Klement Maria Hofbauer

*Skrze Krista k Otci!
Včera - dnes - na věky*

CHRONOLOGICKÁ DATA

1751	Hofbauer 26. 12. narozen v Tasovicích (křest 27. 12.)		nová založení v Jestetten a Lutkowce
1756	začátek sedmileté války	1804	Napoleon císařem (do 1814)
1765	zemřel císař František I.	1805	nové založení Triberg
1772	první dělení Polska		třetí koaliční válka s Francií
1775-1799	Pius VI. papežem	1806	stanice Babenhausen, Chur, Visp
1778	umírá Voltaire		konec Sváté římské říše
1780	smrt Marie Terezie, nástup Josefa II.		František I. jen císařem Rakouska
1781	Josef II. ve svých zemích ruší nevolnictví	1807	Umírá P. Tadeáš Hýbl
1782	Pius VI. ve Vídni	1808	Varšava se stává saskou (Bedřich August)
1784	Hofbauer redemptoristou	1808 17. 6.	zrušení Sv. Benona
1785	Hofbauer profes 19. 3., knězem asi 29. 3.		Hofbauer do Kostřína (Kiistrin) a pak do Vídně
1786	umírá Bedřich Veliký Bedřich Vilém II. králem Pruska do 1797	1809	pomocným knězem ve vídeňském italském kostele
1787	Hofbauer do Varšavy		Pius VII. odveden do Savony
1. 8.	umírá Alfons z Liguori		dobytí Vídně Napoleonem, mír v Schönbrunnu
1788	Hofbauer gener. vikářem zaalpským	1813	Hofbauer správcem kostela sv. Voršily
1789-1795	Francouzská revoluce		osvobozené války do 1815
1790-1792	Leopold II. císařem	1814-1815	Vídeňský kongres
1792-1806	František II. císařem Německa, jako František I. císařem Rakouska (1804-1835)	1815	návrat Pia VII. do Říma
1793	druhé dělení Polska sjednocení redemptoristů v Itálii redemptoristé v Polsku uznáni polský osvobozenec boj - Kosciuszko	1815	nové založení v Bukurešti
1794	Suvorov dobyl Varšavu	1816	Alfons z Liguori blahoslaveným
1795	třetí dělení Polska nové založení v Mitavě první zakladatelská cesta Hofbauerova	1818	založen Klinkowstomův institut vycházejí Friedensblätter Passerat zakládá Valsainte vydání dekretu o vypovězení Hofbauera
1796	Varšava pruskou do roku 1813	26. 12.	
1797-1840	Bedřich Vilém III. králem Pruska druhá zakladatelská cesta	1819	vycházejí Oelzweige
1798	nové založení v Radzimině Pius VI. zajatcem Francouzů (†1799)	1820 15. 3.	blažená smrt Hofbauerova
1799	Napoleon ruší direktorium, prvním konzulem druhá koaliční válka s Francií	19. 4.	redemptoristé v Rakousku povolení císařským dekretem
1800-1823	Pius VII. papežem	20. 5.	Passerat jmenován gen. vikářem
1802	třetí zakladatelská cesta	2. 8.	nové založení v Bischofshausenu
1803	převzat kostel sv. Kříže ve Varšavě	23. 12.	vstup do kláštera Na nábreží
		1823	zemřel Zachariáš Werner
		1829	zemřel Friedrich Schlegel
		1839	redemptoristé v zámoří
		1839	svatořečení Alfonse z Liguori - Řehoř XVI.
		1862	přenesení kostí Kl. M. Hofbauera
		1888	blahorečení Lvem XIII.
		1909 20. 5.	svatořečení Piem X.
		1914	sv. Kl. M. Hofbauer patronem Vídně

TASOVICE

Erwin Dudel, přeložil Ivan Marianov

Klement Maria Hofbauer pochází z moravské dědiny Tasovice u Znojma. Vídeň je odtud nedaletko - za jasných nocí lze vidět světelnou zář města na Dunaji. Tam se narodil na druhý svátek vánoční roku 1751 a podle tehdejšího zvyku byl pokřtěn hned den poté. Dostal jméno Jan, jehož

svátek se toho dne slavil. „Klement“ se nazýval až později jako poustevník v Tivoli u Říma a toto jméno si pak podržel jako své osobní. Listiny nezřídka podepisoval jako „Johann Clemens“. Kdy si přibral jméno Maria, není známo. Jeho otec byl rozený Čech z Moravských Budějovic a jmenoval se Pavel Dvořák. Když se dostal do německých Tasovic, dal se zapsat jako „Hofbauer“, což je přesným překladem jeho českého příjmení.

Klement, jak ho budeme od nynějška nazývat, byl devátým z dvanácti dětí, z nichž sedm zemřelo v nejútlejším věku. Klement vyrůstal jako nejmladší. Když mu bylo šest a půl roku, zemřel mu otec. Tehdy padla celá starost o děti, dům a usedlost pouze na matku. Byla dcerou tasovického starosty Steera a zdělila po něm usedlost číslo 32, k níž podle tehdejšího zvyku kromě hospodářství náležela i vinice. Po první světové válce byla usedlost zbořena a na jejím místě byl vystavěn klášter redemptoristů, jehož přilehlý kostelík byl vysvěcen r. 1925. Po roce 1945 museli Němci otčové klášter opustit. Kostel spadá pod správu tasovického faráře. Každou středu v něm slouží mši svatou a vzorně opatruje památné místo svatého Klementa. Velké fotografie ukazují, jak vypadal předtím celý pozemek. I když nelze mluvit o nějakých „poutích“, přicházejících do Tasovic, přece jen věřící stále přicházejí rádi na toto místo a dost turistů i z ciziny chce spatřit rodiště světcovo.

Protože Hofbauerův otec byl povoláním řezník a toto povolání provozoval i v Tasovicích, měla matka už za jeho života velmi mnoho práce a tím víc pak po jeho úmrtí. Byla to žena střízlivého úsudku, moudrá a zbožná. Klement na ní lpěl po celý její život s největší

úctou a láskou a i po její smrti rád navštěvoval její hrob. Říkal, že za všechno dobré, co má, vděčí po Bohu jen své matce. Život Klementa Hofbauera znovu potvrzuje starou pravdu, že pro budoucnost dětí má rodný dům velkou důležitost v ohledu časovém i duchovním.

Když otec zemřel, vzala matka malého Klementa na ruku pozvedla ho k Ukřižovanému a řekla něco, co se mu vrylo nesmazatelně do duše: „To je nyní tvůj Otec! Ať mu děláš stále radost!“

Kříž byl středem její mateřské výchovy. Kříž jako cesta k nesobecké lásce. Klement se brzy naučil vidět v tomto základním tajemství lidské existence ne to negativní, stále obtížné, ale to pozitivní, duševní sílu, jakou dává ochotné přijímání kříže. V tom je jeden malý, ale účinný dopad mateřské výchovy: když byl chlapec celý týden obzvlášť hodný, mohl se za odměnu v sobotu - postit. A tak se pro Klementa už v dětském věku stal kříž svobodně voleným a povznášejícím činem. Co jiné lidi mate a stísňuje, bylo pro něho již záhy pramenem štěstí a duchovní svěžesti. Později tak příjemně nápadná přívětivost jeho zjevu má svůj základ, kromě přirozeného založení, v neposlední řadě i v jeho radostném přijímání životních obtíží. Úzce na to navazoval i další požadavek moudré mateřské výchovy: poslušnost. Matčinou zásadou bylo, jak Hofbauer později sám říkal, „že se nesmí dětem, jakmile dovedou rozlišovat mezi ano a ne, ponechá-

vat jejich vlastní, často dětsky vzpurná vůle“. I v této absolutní poslušnosti, nejprve vůči matce, setrval Klement po celý život. Poslušnost ho činila střídavým, věcným, vědomým si povinnosti, věrným a připravila jeho srdce na další velký matčin požadavek: zapomínat na sebe samého, aby se člověk zaměřil s láskou na bližního, na člověka vedle sebe, ale především a ve všem na „Nejbližšího“, na velké Ty člověka, na Boha. Plnit ochotně vůli Boží ve štěstí i v neštěstí a tak se stávat „láskou“ jako je Bůh „Láska“ - to bylo ovocem poslušnosti vyžadované matkou. Od malicherností dětského života rostl tak Klement sám od sebe k velké poslušnosti vůči Božímu slovu, k víře a lásce.

Jak může člověk milovat Boha, kterého nevidí, když nemiluje bližního, bratra, jenž stojí před ním? To vyslovil Klementův křestní patron sv. Jan Evangelista. Kříž, poslušnost, sebezapření, láska! Hofbauerova matka už velmi záhy probouzela ve svém nejmladším synovi smysl pro dobrovolné zříkání se něčeho ve prospěch bližního. Ráda viděla, když chlapec dával ze své pokladničky, kam si ukládal své úspory, na dobré účely anebo když se zříkal jistých jídel a odnášel je nějakému žebrákovi nebo chudému ve vsi. Učila ho ještě víc, když ho například povzbudila, aby dal sloužit mši svatou za tu nebo onu záležitost, především však za zemřelé. A tak se už velmi brzy naučil poznávat, že kromě tělesné bídy existuje i duchovní nouze, na tomto i na onom světě. Nedívat se stále jen na sebe, ale i na to, aby mohl člověk pomoci jiným.

Právě tak samozřejmě jako kříž a lásku bral Klement do svého dětsky otevřeného myšlení i jinou základní povinnost lidského života a oddával se jí po celý život s radostným srdcem: práci. Matka vedla všechny v domě, ať malé nebo velké, a také Klementa, k nějaké práci či pomoci. Přitom zůstávalo dětem i dost času na jejich hry. Ale děti se měly učit, každé na svém místě, přispívat k dobru celku, být zaměřené sociálně, pro-

žívat křesťanství činem a pravdou. Být stále zaměstnané něčím užitečným, nepovalovat se! Jak si Klement už jako dítě osvojil tuto zásadu, projevilo se jednou až kuriózním způsobem; byl tehdy osmiletý. Kráčel s matkou polem a setkali se se známými, kteří se procházeli. Jak už to bývá, otázala se jich matka, co dělají. Odpověděli, že si „trochu krátí chvíli“. Tento výraz Klement ještě nikdy neslyšel. Táal se matky, co znamená a ona mu to vysvětlila. A tu malý s jakousi nevolí poznamenal:

„Když nemají co dělat, měli by se modlit!“ Sám se rád modlil. Naučila ho tomu též matka, jen co to trochu dokázal. Plna vděčnosti k Bohu pozorovala, do jak dobré půdy zapadá i tato její mateřská snaha. Klement chodil rád do kostela a dlouho se tam usebraně modlil před svatostánkem. Když přisluhoval u oltáře, dělal to s takovou vážností a zralostí, že přiváděl k zamyšlení nejednoho dospělého. Už tehdy se v něm ozýval pozdější kněz. Tak tomu bývalo i tehdy, když svolával v domě i své starší sourozence ke společné modlitbě růžence, při níž sám předříkával. Růženec mu byl až do stáří nejoblíbenější modlitbou, protože v sobě spojuje všechny velké modlitby křesťanů, a také proto, že se jeho matce podařilo vstoupit mu do srdce od malička něžnou láskou k Matce Boží. To mu zůstalo na celý život a velmi mu to prospělo. Ostatně jeho nejoblíbenějším svátkem bylo Zvěstování Panny Marie.

I po této modlitbě a vzorném chování zůstal však Klement čilým chlapcem, který závodil s kamarády na zarostlých březích krásné divoké Dyje. Když pozorujeme pozdější Hofbauerovy způsoby, mohli bychom si myslet, že jako malý chlapec byl pěkný divoch. To snad bylo důvodem, proč matka při výchově zdůrazňovala jistou drsnost. Ta byla potřebná, aby sklon k změkčilosti a jiným propastem jeho hluboce citové duše usměrnila na pevné a řádné dráze. Bylo v něm mnoho protichůdného po stránce tělesné i duševní, co jej nutilo k bdělosti a boji až do stáří.

„Přinášet dnes lidem Evangelium“ - Pozdrav poutníkům

P. Mgr. Mirosław Jesel, C.Ss.R., rektor a farář v Tasovicích

Člověk člověku přináší výhodné smlouvy, které mu pomohou rozmnožit majetek, dobře se pojistit, krásně prožít dovolenou. V této velké nabídce můžeme zaslechnout i volání Ježíše Krista: „Neboj se, já jsem zvítězil nad světem“.

Dnešní člověk velmi často neslyší toto volání a někdy je i sám nechce slyšet. Nechce přijmout Evangelium Ježíše Krista. Napadá nás otázka: „Proč?“. Možná přijmout Ježíšův kříž vyžaduje odvahu, možná dnešní člověk vidí Bibli jako dobrodružnou knížku, možná nezná Písmo svaté, možná je Evangelium málo atraktivní.

„Přinášet dnes lidem Evangelium“, jak jsou dnes aktuální tato slova sv. Klementa! Jsou výzvou pro každého, kdo nosí jméno křesťan! Abych něco mohl přinést, něco někomu dát, musím to mít. Abych mohl přinést Evangelium, nestačí je znát, musím jím žít, musím Evangelium prožít. Jinak naše evangelizace bude prázdná, budou to pouze slova a nikdo nás nebude poslouchat. Dávat Evangelium, které jsem přijal do srdce, je darem, je to dávání Boha, který je v mém srdci. Když opravdu budeme žít Evangelium Ježíše Krista, tak naše dávání bude radostné, plné síly, odvážné, lákavé, naplněné Duchem svatým, naplněné láskou.

To všechno prožil sv. Klement. Hlásal Evangelium v Polsku, Rakousku a v jiných zemích. Hlásal Evangelium vhod i nevhod, v pronásledování, ve vězení, hlásal Evangelium v časích těžkých pro církev. Těm, kterým dával Evangelium, dával sebe celého, dával to, co měl nejceněnější: dával Boha. V českém liturgickém kalendáři svátek sv. Klementa připadá na 20. května. Konají se poutě do Tasovic i do Vídně. Zvláště chci pozdravit všechny poutníky z Pražské arcidiecéze, kteří 26. května putují do Tasovic a 27. května putují do Vídně, do kostela Maria am Gestade, kde jsou uloženy pozůstatky sv. Klementa. Chci tímto připomenout slova sv. Klementa: „Přinášet dnes Evangelium lidem“ a „Evangelium musí být hlášáno novým způsobem“. Když se vrátíte domu, přineste všem doma radostnou zvěst, dejte všem, které na své cestě potkáte, Boha. Zkuste hlásat Evangelium novým způsobem.

Ať sv. Klement vyprosí Vám a Vaším rodinám hojnost Božího požehnání. To Vám ze srdce přeji.

„Das Evangelium heute bringen“ – Ein Gruß den Pilgern

P. Mag. Miroslaw Jesel, C.Ss.R., Rektor und Pfarrer in Tasovice

Der Mensch vermittelt dem Menschen günstige Verträge, die ihm bei der Vermehrung des Vermögens, - zu einer günstigen Versicherung oder zu einem herrlichen Urlaub verhelfen. Unter diesem großen Angebot können wir auch das Rufen Jesu Christi hören: „Fürchte dich nicht, ich habe über den Tod gesiegt“.

Der Mensch von heute hört dieses Rufen oft nicht, manchmal möchte er es auch nicht hören. Er möchte das Evangelium des Jesus Christus nicht annehmen. Es stellt sich uns die Frage: „warum?“. Vielleicht verlangt das Kreuz des Jesu Christi Mut, vielleicht sieht der Mensch von heute in der Bibel einen Abenteuerroman, vielleicht kennt er die Heilige Schrift nicht, vielleicht ist das Evangelium zu wenig attraktiv.

„Das Evangelium heute vermitteln“, wie aktuell sind diese Worte des heiligen Clemens heute! Sie sind eine Aufforderung an alle, die sich Christen nennen! Damit ich aber jemandem etwas übermitteln kann, muss ich es besitzen. Damit ich das Evangelium vermitteln kann, genügt es nicht es zu kennen. Ich muss es leben und erleben. Sonst bleibt unsere Evangelisierung leer, es bleiben bloße Worte und niemand wird uns zuhören. Das Evangelium welches ich in mein Herz aufgenommen habe weiterzugeben ist ein Geschenk, es ist die Weitergabe Gottes in meinem Herzen. Wenn wir das Evangelium Jesu Christi wirklich leben, dann wird seine Weitergabe, fröhlich und voller Stärke -, mutig, anziehend und erfüllt vom Heiligen Geist und der Liebe sein.

Dies alles hat der heilige Clemens erlebt. Er verkündete das Evangelium in Polen und Österreich und in anderen Ländern. Er verkündete das Evangelium egal ob gerade passend oder unpassend, unter Verfolgung, in Haft und in für die Kirche schweren Zeiten. Denjenigen denen er das Evangelium gab, denen gab er sich auch gänzlich selber, er gab das was das Wertvollste war: er gab Gott. Im tschechischen liturgischen Kalender fällt der Festtag des heiligen Clemens auf den 20. Mai. Aus diesem Grund findet eine Pilgerreise nach Tasovice und Wien statt. Besonders möchte ich die Pilger der Prager Erzdiözese begrüßen, die am 26. Mai nach Tasovice und am 27. Mai nach Wien in die Kirche Maria am Gestade kommen, in der die Reliquien des heiligen Clemens aufbewahrt werden. Ich möchte hiermit die Worte des heiligen Clemens in Erinnerung rufen. „Den Menschen das Evangelium heute bringen“ und „das Evangelium muss in neuer Form verkündet werden“. Wenn Sie nach Hause kommen, bringen Sie allen zu Hause die freudige Nachricht, allen denen Sie auf dem Weg begegnen, - Gott. Versuchen Sie das Evangelium in neuer Form zu verkünden.

Möge der heilige Clemens Ihnen und Ihren Familien die Fülle Gottes Segens erbitten. Das wünsche ich Ihnen von Herzen.

Pozdrav poutníkům – Gruß den Pilgern

Warszawa, 10. 05. 2001

Sw. Klemens 21 lat (1787-1808) swojego bardzo aktywnego życia spędził w Warszawie przy kościele św. Benona, gdzie obecnie jest siedziba Prowincjała Warszawskiej Prowincji Redemptorystów. W jego świętości mamy wzór oddania Chrystusowi, gorliwości apostołskiej, umiłowania Kościoła i człowieka odkupionego przez Chrystusa, Najświętszego Odkupiciela.

Niech św. Klemens wyprasza wiele łask pielgrzymom do Tasovic i Wiednia.

O. Edward Nocun C.Ss.R.
Prowincjał Warszawskiej Prowincji Redemptorystów

Varšava, 10. 05. 2001

Sv. Klement 21 let (1787-1808) svého aktivního života působil ve Varšavě u kostela sv. Benona, u kterého teď je Provincie Varšavské provincie Redemptoristů. Jeho svatost je nám vzorem oddání Kristu, apoštolské horlivosti, lásky k Církvi i k člověku vykoupěnému Kristem, Nejsvětějším Vykupitelem.

Ať sv. Klement vyprosí hodně milosti poutníkům putujícím do Tasovic a Vídně.

P. Edward Nocun C.Ss.R.
Provinciál Varšavské Provincie Redemptoristů

Warschau, 10. 05. 2001

Der heilige Clemens hat einundzwanzig Jahre (1787-1808) seines aktiven Lebens in der Kirche St. Benno, in Warschau, die auch der Sitz der Provinzialates der Warschauer Provinz ist, gewirkt.

Seine Heiligkeit ist uns Vorbild für die Ergebenheit in Christus, im apostolischen Eifer, in der Liebe zur Kirche und in der Liebe zum durch Christus den Allerhöchsten Erlöser freigekauften Menschen. Möge der heilige Clemens den Pilgern nach Tasovice und Wien viel Gnade erbitten.

P. Edward Nocun C.Ss.R.
Provinzial der Warschauer Provinz der Redemptoristen

Svatý Klement Maria Hofbauer - Dvořák

Karel Chrobák, Chicago

V šestnácti letech vstoupil Klement do učení u Matěje Dobeše, pekařského mistra ve Znojmě. Zdálo se, že zde najde cestu k poctivému životnímu usazení, ale jeho nitro mluvilo jinak. Klement, aniž dokončil učení, utekl na cesty. Vydal se do Říma. Snad od této pouti očekával zázračné vyplnění své touhy stát se knězem. Ale byl zklamán, a tak po návratu z Říma je přijat za pomocníka v premonstrátském klášteře v Louce u Znojma. Věděl, že pro svou chudobu nemůže pomýšlet na studium, a tak klášterní prostředí naplnilo jeho tužbu být blízko oltáře a sloužit církvi. Po čase se znovu se svým přítelem z první cesty Petrem Kunzmannem vydává do Říma.

Kostel sv. Voršily ve Vídni I.

Zastavili se u Tivoli a našli tam neobsazenou poustevnu. Místní biskup jim pak oblékl poustevnický hábit a odevzdal jim do opatrování poutní místo Quintiliolo. Zde si také oba mládenci změnili jména. Jan se stal Klementem a Petr Emanuele. Klement však touží nést Boží

lásku dál, a tak po půl roce opouští poustevnu i přítele a vrací se přes Řím na Moravu. Zde se uchýlil jako poustevník do Chříbských lesů.

Osvícenský racionalismus josefinských reforem zavřel nejen většinu klášterů, ale zakázal i volné poustevničení, a tak Klement musel odejít opět do pekařské dílny. Tentokrát do Moravských Budějovic ke svým příbuzným, kde se zdokonalil v češtině. Brzy na to v necelých třiceti letech přichází jako pekař do Vídně. I při své těžké práci Klement denně ministruje ve vídeňských kostelích a zůstává věrný svému nesplnitelnému snu. Ochotný a dobrosrdečný jak byl, neváhal vyběhnout do prudkého lijavce, aby našel fiakr třem dámám, které se marně rozhlížely z chrámové předsíně. Když se Klement, promoklý na kůži, vrátil s kočárem, pozvaly ho dámy, aby přisedl, a cestou se ze-

ptaly, nemohou-li mu nějak oplatit jeho službu. Klement jim vyjevil své vroucí přání studovat a být knězem. Sestry von Maul pak uhradily většinu Klementových studií.

A tak se Klement octl na fakultě ve Vídni. Trpěl zde na přednáškách nesených osvícenstvím a josefinismem. Většina profesorů byli volnomyšlenkáři a svobodní zednáři. Při jedné přednášce se vznětlivý Klement neudržel a se slovy: „Pane profesore, to, co tu vykládáte, už

Oltářní obraz zpovědní kaple kostela sv. Voršily ve Vídni

není katolické,“ opustil posluchárnu. Svá teologická studia dokončil Klement v Římě, kam odešel se svým přítelem Tadeášem Hüblem r. 1784. Tam byli oba přijati do sv. Alfonsem z Liguori nově (1732) založené Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, u nás známé pod jménem re-

Italský, dnes Minoritský kostel ve Vídni I.

demptoristé (lat. Redemptor = Vykupitel). 24. října 1784 přijali řeholní roucho, 19.

Pomník před Minoritským kostelem.

března 1785 složili sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a 29. března 1785 byli vysvěceni na kněze. Svatý Alfons, stařec téměř stoletý uvítal zprávu o jejich vstupu do kongregace a označil pro-

rocky jejich příchod za počátek rozšíření řádu.

Řeholní představení poslali oba do Vídně, aby tam uvedli novou kongregaci, ale v té době to nebylo možné. Chtěli se tedy vydat na Bílou Rus. Na cestě se zastavili ve Varšavě a tam byli požádáni, aby se ujali opuštěného kostela sv. Bennona. V té době byly ve Varšavě poměry v bíděm stavu. Klement zde zakládá sirotčinec, útulek pro dívky „žijící na ulici“ a dvě školy, kde se chlapci učili řemeslům a děvčata se učila pracím, které by je mohly uživit. Zřídil tam také tiskárnu. V roce 1808 byla Varšava pod správou Napoleonovou, a tak řád vedený rakouskými kněžími byl vykázan. Klement se vrací do Vídně, kterou si v několika letech úplně podmaní a to jako kazatel a zpovědník. Stal se solí v očích vládnoucí klice císařského dvora, a tak když se ucházel o povolení založení Redemptoristů v Rakousku-Uhersku, tak mu císařský kancléř dal rozkaz: vystoupit z řádu anebo odejít do ciziny. Tehdy chtěl Klement odjet do Ameriky. Ale císař František I. při své návštěvě v Římě byl otázan svatým Otcem Piem VII., (který jak biskup oblékal mladého Jana u Tivoli do poustevnického roucha) jak se vede tomu horlivému Klementovi ve Vídni?“ František I. kancléřův výnos zrušil a kongregace Redemptoristů byla povolena.

Císař Josef II.

Po naplněném životě Klement Maria Hofbauer zemřel 15. března 1820 ve Vídni. Roku 1888 byl blahorečen a 1909 prohlášen za svatého. Jeho ostatky jsou uloženy

Franz kardinál Rauscher.

v chrámu Panny Marie Na nábreží. Je uctíván jako patron Vídně, Varšavy a tovaryšů. V naší zemi se slaví jeho svátek 20. května.

Článek byl redakcí zkrácen o dobu od narození do šestnácti let sv. Klementa - viz článek Tasovice.

Ostatková skříň (Maria am Gestade)

Liebe Wallfahrer und Wallfahrerinnen der Diözese Prag!

Es ist mir eine große Freude zu hören, dass eine so große Zahl von Christinnen und Christen aus Ihrer Diözese am 26. und 27. Mai zum Geburtsort und zum Grab des hl. Klemens Maria Hofbauer pilgern werden. Das Jahr 2001 ist ja ein besonderes Jubiläumsjahr, da wir den 250. Geburtstag des heiligen Klemens feiern. Ein Anlass, sich dieses großen Mannes zu erinnern, den die Kirche 1888 selig und 1909 heilig gesprochen hat. Schon 5 Jahre nach der Heiligsprechung, 1914 wurde er zum Stadtpatron von Wien ernannt.

Unser Papst lässt in unserer Zeit vielen Glaubenszeugen diese Ehre zuteil werden, am Ende des 19. und am Beginn des 20. Jahrhunderts, war eine Selig- bzw. Heiligsprechung jedoch ein seltenes Ereignis. Klemens wurde diese Würde zuteil, weil er als Priester und Ordensmann entscheidendes zur Erneuerung der Kirche beigetragen hat.

Schon in seinen 21 Jahren in St. Benno in Warschau hat er mit der immerwährenden Mission vielen Menschen der Stadt einen Zugang zum Glauben geschaffen. Er hat große Anstrengungen unternommen, junge Menschen für den Priester- und Ordensberuf zu gewinnen und neue Niederlassungen für seine junge Ordensgemeinschaft, die Redemptoristen zu gründen. Dabei hat er in besonderer Weise für die Waisenkinder gesorgt.

Klemens musste viele Niederlagen hinnehmen. Eine der schwersten muss wohl die Auflösung und die Vertreibung der Gemeinschaft in St. Benno 1808 gewesen sein. Als Bettler kehrte er nach Wien zurück und fängt buchstäblich bei Null an. Wieder ist es sein fester Glaube, dass Gott durch ihn die Menschen zum Glauben und zur Kirche führen möchte. Seine originellen Predigten, seine vielen Stunden im Beichtstuhl, seine zahlreichen Kontakte mit Studenten, Künstlern und Intellektuellen aber auch den einfachen Volk seiner Zeit machen ihn zum Apostel von Wien.

Als Klemens Maria Hofbauer am 15. März 1820 stirbt, trauert eine ganze Stadt um ihren Heiligen. Der Stephansdom kann die Menge der Trauergäste beim Requiem kaum fassen und sein Grab am Romantikerfriedhof in Maria Enzersdorf (südlich von Wien) wird zum einem gesuchten Ort der Verehrung.

Die Zeit des hl. Klemens war eine schwierige Zeit und ist mit unserer Zeit nicht zu vergleichen und trotzdem kann er uns gerade am Beginn des 3. Jahrtausends ein großes Vorbild und eine Ermutigung im Glauben sein. Klemens hat trotz vieler Niederlagen und Enttäuschungen nie aufgegeben. Er hat auf Gott vertraut und hatte stets eine Option für die Armen (Kinder, Waisen, Kranke und Sterbende). Seine Treue zur Kirche und zum Orden ist zu bewundern und kann auch uns heute bestärken.

Möge diese Wallfahrt für Sie eine tiefe Begegnung mit dem großen Heiligen Ihres Landes werden. Auf Ihrer Pilgerfahrt nach Wien werden Sie an der Grenze in Kleinhaugsdorf die neue Klemensstatue sehen (auf der linken Straßenseite nach dem österreichischen Zollhaus, direkt bei der Hinweistafel "Österreichische Staatsgrenze"), die am Sonntag, den 20. Mai eingeweiht wurde. Sie ist eine Kopie der Klemensstatue, die am Nordturm des Stephansdomes steht und im Jubiläumsjahr eigens im Stephansdom aufgestellt wurde. Diese Statue zeigt den Heiligen mit dem Evangelienbuch in der Hand. Er zeigt auf das aufgeschlagene Buch und will uns alle einladen, das Evangelium, die Frohe Botschaft Gottes auch in unserem Leben aufzuschlagen und draus zu leben.

Nochmals herzlich Willkommen in Wien und eine tiefe Begegnung mit dem heiligen Klemens Maria Hofbauer wünscht Ihnen

P. Josef Kampletner, C.Ss.R. Provinzial

P.s.: Wenn Sie mehr über den hl. Klemens erfahren möchten und über die Aktivitäten des Jubiläumsjahres der Wiener Provinz erfahren möchten, lade ich Sie ein, unser Homepage zu besuchen: www.cssr.at

Wien

Milí poutníci a poutnice diecéze pražské!

Vídeň, 15. 05. 01

Je mi velkým potěšením slyšet, že tak velký počet křesťanek a křesťanů z Vaší diecéze poputuje dne 26. a 27. května k rodišti a k hrobu sv. Klementa Maria Hofbauera. Rok 2001 je přece zvláštním jubilejním rokem, jelikož slavíme 250. narozeniny sv. Klementa, což je důvodem k připomenutí si tohoto velkého muže, kterého církev roku 1888 blahoslavila a roku 1909 svatořečila. Již

5 let po svatořečení, roku 1914 byl ustanoven patronem města Vídeň.

Náš papež uděluje v naší době mnohým svědkům víry tuto poctu, avšak na konci 19. a na počátku 20. století bylo prohlášení blahorečeným případně svatým vzácným jevem. Klementovi připadla tato hodnost, protože jako kněz a člen řádu přispěl rozhodující mírou k obnově církve.

Již ve věku 21 let umožňoval stálou misí ve Sv. Bennu ve Varšavě mnohým lidem tohoto města přístup k víře. Velmi usiloval o to, aby získal mladé lidi pro duchovní a řádová povolání, a aby zakládal nové osady pro svoje mladé řádové společenství, pro redemptoristy. Přitom se obzvlášť staral o osiřelé děti.

Klement musel snášet mnoho porážek. Jednou z nejtěžších muselo být asi rozpuštění a vyhnání společenství ze sv. Bennu roku 1808. Jako žebrák se vrací do Vídně a začíná doslova od nuly. Opět je to jeho pevná víra v to, že by Bůh chtěl prostřednictvím něj přivést lidi k víře a k církvi. Jeho originální kázání, mnohé hodiny ve zpovědnici, četné kontakty se studenty, umělci a intelektuály, ale také s jednoduchým lidem jeho doby ho učinily apoštolem Vídně.

Když Klement Maria Hofbauer dne 15. března 1820 umírá, truchlí za svým svatým celé město. Štěpánský chrám stěží může pojmout to množství truchlících hostů při rekviem a jeho hrob na hřbitově romantiků v Marii Enzersdorfu (na jih od Vídně) se stává vyhledávaným místem uctívání.

Doba sv. Klementa byla obtížná a nesrovnatelná s naší, ale přesto nám může právě na začátku třetího tisíciletí být velkým vzorem a povzbuzením ve víře. Klement se navzdor mnohým prohrám a zklamáním nikdy nepoddal. On důvěřoval v Boha a měl stále alternativu pro ubohé (děti, sirotky, nemocné a umírající). Jeho věrnost k církvi a k řádu je obdivuhodná a může nás posilovat i dnes.

Nechť se stane tato pouť pro Vás hlubokým setkáním s velkým svatým Vaší země. Při Vašem putování do Vídně uvidíte na hranicích v Kleinhaugsdorfu novou sochu sv. Klementa (na levé straně silnice za rakouskou celnicí, přímo u informační tabule „Rakouská státní hranice“), která byla vysvěcena v neděli, 20. května. Je to kopie sochy sv. Klementa, která stojí na severní věži Štěpánského chrámu, a která zde byla v jubilejním roce umístěna. Tato socha zobrazuje svatého s Evangeliiem v ruce. Ukazuje na rozevřenou knihu a chce nás všechny pozvat, abychom i ve svém životě otevřeli Evangelium, radostnou zvěst Boží a z něho žili.

Ještě jednou srdečně vítejte ve Vídni a hluboké setkání se svatým Klementem Maria Hofbauerem Vám přeje

P. Josef Kamplleitner, C.Ss.R.
Provinciál

Ps.: Budete-li se chtít dozvědět víc o sv. Klementu a o aktivitách jubilejního roku vídeňské provincie, pozývám Vás, aby jste navštívili naši domácí homepage: www.klemens.hofbauer.at

Svatý Klement Maria Hofbauer

se narodil na svatého Štěpána roku 1751 v Tasovicích a téhož dne ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie přijal při křtu jméno Jan.

Otec Pavel Dvořák přišel do domu Steerových z Moravských Budějovic jako řeznický tovaryš. Maminka byla dcerou místního rychtáře, jenž mimo zemědělství provozoval řeznictví ve svém domku v Tasovicích č. 34. Jan Evangelista (Johannes Evangelist) byl devátým z dvanácti dětí Hofbauerových. Když měl sedm let zemřel mu otec. Tehdy s ním maminka zašla k jednomu kříži a řekla něco, co se nesmazatelně vtisklo do vnímavé duše chlapce: „Od nynějška je On tvým otcem! Dělej mu vždycky radost!“

Maminka jej brzy naučila modlitbě, kterou si velice oblíbil. Stal se horlivým ministrantem. Nenápadně se u něho začalo projevoval kněžské povolání.

Sv. Klement velmi toužil po kněžství, ale nezbylo mu, než nastoupit do učení u pekaře Františka Dobše ve Znojmě. Zároveň tam navštěvoval gymnasium.

Touha po životě s Bohem jej přivedla k poustevnickému životu, nejprve nedaleko jeho rodiště (Dyje), později v Itálii (Tivoli). Jako poustevník přijal jméno Klement (lat. Klemens). Volání ke kněžství ho přivedlo zpět

do Vídně na studia teologie, odtud odchází do Říma, vstupuje do Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristé) a je vysvěcen na kněze (29. 3. 1785).

Působení ve Varšavě

Představení pověřili Klementa, aby přenesl kongregaci za Alpy. Vnější okolnosti jej z Rakouska přivedly až do Varšavy. Na žádost papežského legáta souhlasil, že s dvěma spolubratry zůstane v kostele sv. Bennona jeden rok. Ve skutečnosti zde působil celých dvacet let, až do roku 1808. Nejdříve se musel věnovat sirotkům, kterých vlivem válečných okolností byly ve Varšavě přímo zástupy.

Dalším krokem bylo zřízení škol jak pro chlapce, tak i pro dívky. Budoval klášter i školy ve svízelných vnějších podmínkách. Tak se stal nejznámějším varšavským žebrákem.

Když pro nezáměr polských kněží neuspěl s lidovými misemi, zavedl se svými spolubratry takzvanou „trvalou misií“ přímo v kostele sv. Bennona. Dílo našlo velký ohlas jak u polských, tak i německy mluvících věřících.

Kromě toho podnikal četné zakladatelské cesty do Bavorska, Bádenska a Švýcarska.

Působení ve Vídni

Po vyhoštění redemptoristů z Varšavy působí svatý Klement ve Vídni v kostele sester voršilek. I přes tíživou a náboženskému životu nepřátelskou atmosféru osvětlenství, svatý Klement vyvíjí horlivou apoštolskou činnost. Káže, zpovídá, osobně vede mnoho lidí z nejrůznějších společenských kruhů. Požehnaně působí i mezi vysokoškolskou mládeží. Mimořádnou péči věnuje nemocným a umírajícím.

Uprostřed této horlivé činnosti umírá 15. března 1820. Brzy po jeho smrti se splnil i jeho velký sen - založení kláštera redemptoristů v Rakousku.

Roku 1888 byl blahorečen, roku 1909 svaťorečen a roku 1914 prohlášen patronem Vídně a Varšavy.

Sw. Klemens Maria Hofbauer

Św. Klemens urodził się 26. XII. 1751 r. w Tasowicach na Morawach jako dziewiąte spośród dwunastu dzieci państwa Hofbauerów. Od najmłodszych lat pragnął zostać kapłanem. Po pokonaniu trudności finansowych, jako wyuczony piekarz (uczył się w Znojmie, pracował jako pomocnik piekarza w rodzinie Dobszu, w tym czasie kończył gimnazjum), rozpoczął w Wiedniu studia teologiczne. Mając niespełna 33 lata i posiadając doświadczenie życia pustelniczego (Dyje - niem. Milfron, Tivoli) wstąpił w Rzymie do Zgromadzenia Redemptorystów i w 1785 r. przyjął święcenia kapłańskie. Jesienią owego roku został wysłany wraz ze współbratem o. Hüblem „na Północ”, by szukać miejsca pod pierwszą placówkę Zgromadzenia poza Alpami. W lutym 1787 r. przybyli do Warszawy, gdzie podjęli pracę przy kościele św. Benona na Nowym Mieście. W ciągu 21 lat posługi, razem ze stopniowo powiększającą się wspólnotą redemptorystów, rozwinęli aktywność pastoralną na niespotykaną skalę.

Działalność duszpasterska św. Klemensa w kościele św. Benona miała charakter „nieustannej misji”, dzięki czemu szybko stał się on centrum życia religijnego Warszawy. Szczególną uwagę zwracał św. Klemens na posługę w konfesjonale, piękne sprawowanie liturgii, głoszenie Słowa Bożego, katechezę oraz śpiew i muzykę w czasie różnorakich nabożeństw. Rozwinął także szeroką działalność charytatywno-opiekuńczą otaczając specjalną troską dzieci i młodzież. Założył sierociniec i szkołę dla chłopców z najbiedniejszych rodzin, a także sierociniec i pierwszą w dziejach polskiej edukacji bezpłatną szkołę zawodową dla dziewcząt z ulicy. Otaczał opieką duszpasterską prostytutki, chorych i umierających; prowadził apostołat wśród innych grup wyznaniowych, spowiadał i głosił rekolekcje w klasztorach żeńskich. Zorganizował bibliotekę i drukarnię, w której wydawano podręczniki szkolne, książki religijne, katechizmy oraz polskie tłumaczenia założyciela redemptorystów św.

Alfonsa Liguori. Doceniając rolę świeckich w Kościele, założył Stowarzyszenie Oblatów Najświętszego Odkupiciela, skupiające elitę katolików świeckich, prowadzących pogłębiane życie religijne i sakramentalne oraz apostołat w swoich środowiskach.

Wypędzony w czerwcu 1808 r. na rozkaz Napoleona wraz ze współbraćmi z Warszawy, pozostałe lata swojego życia Klemens przeżył w Wiedniu. Przez cztery lata pracował w kościele włoskim (minorytów), a następnie w kościele św. Urszuli, gdzie rozwinął wspaniałą działalność duszpasterską i charytatywną wśród wszystkich grup społecznych, zwracając szczególną uwagę na ubogich i opuszczonych. Tam też zmarł 15 marca 1820 r. Klemens Hofbauer został ogłoszony błogosławionym w 1888 r., zaś w 1909 r. papież Pius X ogłosił go świętym. Od 1913 roku św. Klemens zostaje ogłoszony patronem piekarzy, a od 1914 roku patronem Wiednia. Za życia św. Klemensa nie udała mu się żadna nowa fundacja. Dopiero po jego śmierci zaczęły powstawać nowe klasztory redemptorystów w Europie, a od 1832 r. w Stanach Zjednoczonych. Wspomnienie liturgiczne przypada 15 marca.

Mešní texty

Vstupní modlitba

Bože, tys dal svatému Klementovi pevnou víru a nezdolnou vytrvalost; vyslyš naše prosby a pro jeho zásluhy nám pomáhej, ať ho následujeme stálostí ve víře a dokonalostí v lásce. Skrze tvého Syna...

1. čtení **1 Kor 3, 6-11**

Evangelium **Lk 10, 1-9**

Modlitba nad dary

Bože, náš Otče, přijmi, prosíme, s těmito dary také náš život a posiluj nás skrze tuto slavnou oběť, jako jsi skrze ni sílil svatého Klementa Marii.

Skrze Krista našeho Pána.

Modlitba po přijímání

Poskytl jsi nám, Bože, pokrm v této eucharistické hostině, která podivuhodně sjednocuje věřící všech dob. Popřej, prosíme, abychom i my posílnění tímto nebeským chlebem, mohli dospět k věčné hostině s tvými svatými.

Skrze Krista našeho Pána.

Píseň k sv. Klementu (Mše svatá)

Vzhůru srdce

Vzhůru srdce pějme nové písně Otci svému!

Pějte s námi andě - lové druhu nebe - ské - mul

Přijmi Otče, píseň prostou přijmi květy které rostn

v srdci vděčných dí - tek. Vyslyš vyslyš ditky svoje

Píseň**k sv. Klementu Maria Hofbauerovi***Nápěv: Bože cos ráčil...*

Zapějme píseň plnou chvály, díků, za vzácný dar nám samým bohem daný, že do zástupu Božích služebníků byl svatý Klement Pánem povoláný.

Klemente svatý, ať v moderním světě

Kristova víra znovu v nás rozkvetel!

V mládí ses učil připravit chléb bílý, k práci jsi vstával velmi časně z rána, čekal jsi ale v touze na tu chvíli, kdy budeš duším dávat tělo Pána.

Klemente svatý...

Horlivě ctil jsi matku Pána Krista, na tichém místě v jejím stánku sloužil. Pro hřích jsi neměl ve svém srdci místa, po svatém kněžství stále znovu toužil.

Klemente svatý...

V přetěžké době, kdy svět ztrácel víru, knězem se stáváš, hlasatelem Krista. Chceš lidstvo přivést k skutečnému míru, který Bůh s láskou pro každého chystá.

Klemente svatý...

Hlásal jsi slovo Boží v polské zemi, soužil jsi Kristu láskou k chudým dětem, milován byl jsi Varšavany všemi, příkladem ctností stal ses živým květem.

Klemente svatý...

Do Vídně potom Pán tě povolává, abys začínal všechnu práci znova; k tomu však též ti novou sílu dává, pokorně stojíš v službě jeho slova.

Klemente svatý...

Voláš i nyní do našeho věku: „Vraťte se, děti, k Otci nebeskému! U něj je hojnost posvátného léku pro dobro duše, proti všemu zlému.“

Klemente svatý...

Shlédni náš Otče na své rodné plémě, vyprošuj vlasti pomoc s nebes výše. Ať po tvém vzoru celá naše země zas duchem víry naplněna dýše.

Klemente svatý...

Až jednou budeme na smrtelném loži, přispěj, Klemente, přímluvou u Pána. Buď průvodcem nám před majestát Boží, ať otevře se i nám nebes brána.

Klemente svatý s tebou pak společně. Boha spatříme v slávě nekonečné.

1. Vzhůru srdce, pějme nové písně Otci svému!

Pějte s námi, andělové, druhu nebeskému!

Přijmi, Otče, píseň prostou, přijmi květy, které rostou v srdci vděčných dítek.

Vyslyš, vyslyš dítky svoje, svatý náš Klemente!

2. Noha tvoje pevně stála v bouři bludů světa,

srdce tvého nezdolala nikdy pýcha kletá.

Vlej nám v duši víru čistou, veď nás k Bohu stezkou jistou na pozemské pouti.

Zachraň, zahraň dítky svoje, svatý náš Klemente!

3. „Pojďte ke mně, dítky moje“ zval jsi k sobě chudé,

„pojdte, z čisté lásky zdroje každý z vás pít bude“.

Spějme tedy k Otci svému, čerpejme lék proti zlému z jeho čisté duše!

Přijmi, přijmi dítky svoje, svatý náš Klemente!

4. Maria tvou byla Matkou, ty jí něžným synem.

Veď i naši loďku vratkou, veď, ať k Matce plynem!

Matko, do tvých svatých rukou, kladem život s jeho mukou, kladem srdce celé.

Veď nás, veď nás k naší Matce, svatý náš Klemente!

5. Shlédni, Otče, s nebes říše na své rodné plémě;

žehnej vlasti, ujmi s výše slovanské se země!

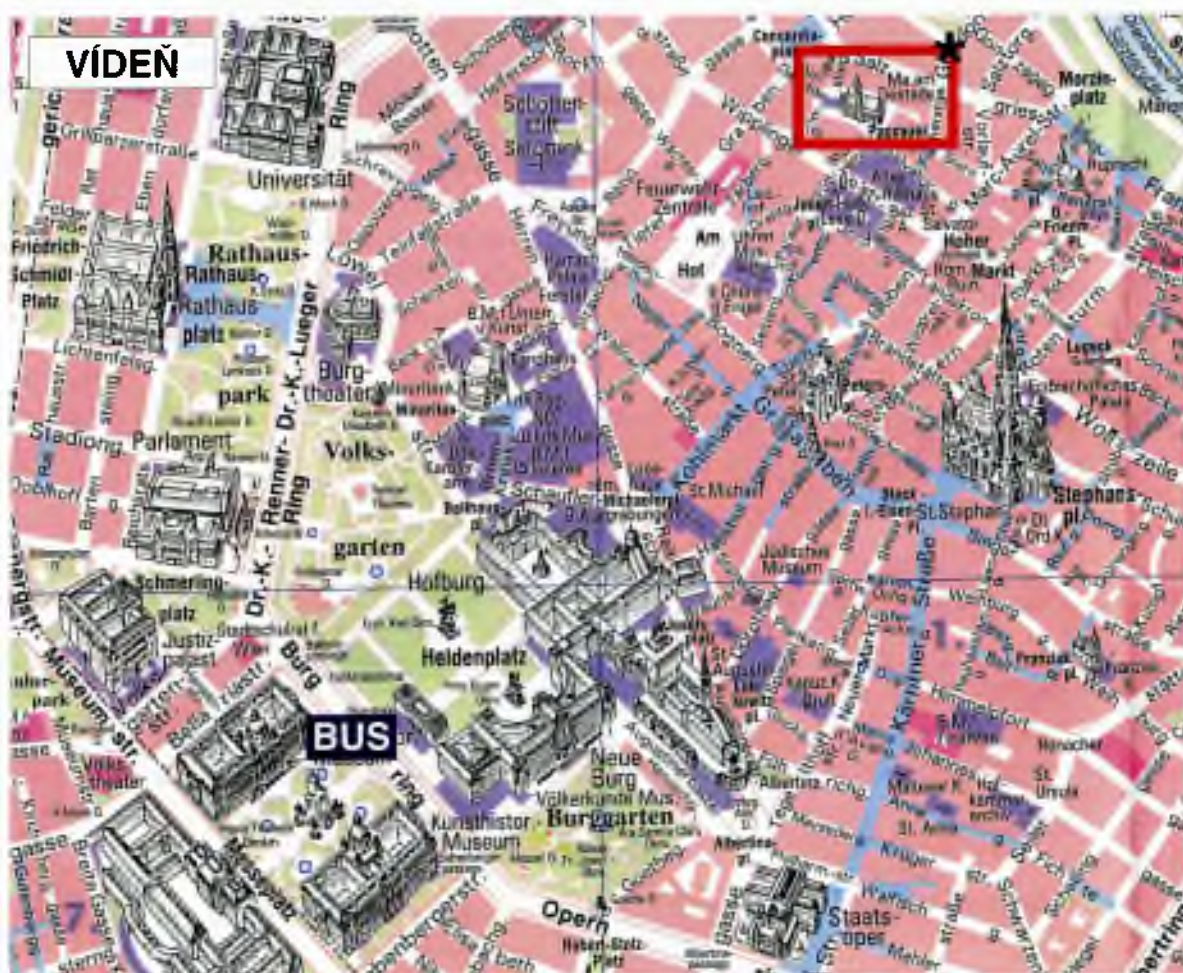
Zachraň svoje věrné děti, ať vždy k nebi vzhůru letí

naše srdce čistá.

Žehnej, žehnej dítkám svým, svatý náš Klemente!

BUS - parkoviště pro autobusy; * - pekárna u Dobšů, ve které pracoval sv. Klement;
** - kostel sv. Mikuláše, (26. 5. 2001, 17.00 hod. - pobožnost k sv. Klementu

BUS - parkoviště pro autobusy; * - kostel Maria am Gestade

Pobožnost k sv. Klementu Marii

Píseň

1. Zapějme píseň plnou chvály díků,
za vzácný dar nám samým Bohem daný,
že do zástupu Božích služebníků
byl svatý Klement Pánem povoláný.
Klemente svatý, ať v moderním světě
Kristova víra znovu v nás rozkvetě!

2. V mládí ses učil připravit chléb bílý,
k práci jsi vstával velmi časně z rána,
čekal jsi ale v touze na tu chvíli,
kdy budeš duším dávat Tělo Pána.
Klemente svatý, ať v moderním světě
Kristova víra znovu v nás rozkvetě!

1. čtení 2 Tim 2,1-7

Píseň

3. Horlivě ctil jsi matku Pána Krista,
na tichém místě v jejím stánku sloužil.
Pro hřích jsi neměl ve svém srdci místa,
po svatém kněžství stále znovu toužil.
Klemente svatý,...

4. V přetěžké době, kdy svět ztrácel víru,
knězem se stáváš, hlasatelem Krista.
Chceš lidstvo přivést k skutečnému míru,
který Bůh s láskou pro každého chystá.
Klemente svatý,...

Evangelium Mt 9, 35-10,1

Litanie k sv. Klementu

K. Voláme k tobě, svatý Klemente

L. oroduj za nás!

K. vzore úcty k rodičům, svatý Klemente, ...

L. oroduj za nás!

K. vzore poctivé práce, svatý Klemente, ...

L. oroduj za nás!

K. apoštole Varšavy a Vídně,...

L. oroduj za nás!

K. ochránce našich měst a vesnic,...

L. oroduj za nás!

K. patrona pekařů,...

L. oroduj za nás!

K. vzore modlitby,...

L. oroduj za nás!

K. tichý poustevníku,...

L. oroduj za nás!

K. vždy poslušný Božího volání,...

L. oroduj za nás!

K. zachránce dětí a mládeže,...

L. oroduj za nás!

K. otče sirotků a opuštěných,...

L. oroduj za nás!

K. zvěstovateli pravdy a lásky,...

L. oroduj za nás!

K. misionáři Božího slova,...

L. oroduj za nás!

K. dárce Božího milosrdenství,...

L. oroduj za nás!

K. utěšiteli hledajících srdcí,...

L. oroduj za nás!

K. pastýři křesťanského lidu,...

L. oroduj za nás!

K. služebníku a pomocníku všech,...

L. oroduj za nás!

K. srdcem oddaný církvi,...

L. oroduj za nás!

K. ochránce věčných pravd,...

L. oroduj za nás!

K. učiteli básníků a myslitelů,...	L. oroduj za nás!
K. plný dobroty,...	L. oroduj za nás!
K. tichý nositeli Kristova kříže,...	L. oroduj za nás!
K. obdivuhodný pomocníku,...	L. oroduj za nás!
K. vězněný pro Krista,...	L. oroduj za nás!
K. zajat i pronásledován jako zloděj a zrádce,...	L. oroduj za nás!
K. zesměšňován a nenáviděn pro svou víru,...	L. oroduj za nás!
K. na útěku před bezbožnými nepřáteli,...	L. oroduj za nás!
K. který jsi hledal domov pro své bratry,...	L. oroduj za nás!
K. ochránce míru a lásky mezi národy,...	L. oroduj za nás!
K. sloupe svaté Církve,...	L. oroduj za nás!
K. vypros nám víru, naději a lásku,...	L. oroduj za nás!
K. vypros horlivost naším kněžím,...	L. oroduj za nás!
K. vypros nám nová kněžská a řeholní povolání,...	L. oroduj za nás!
K. chraň nás všeho hříchu,...	L. oroduj za nás!
K. chraň nás před nenávistí,...	L. oroduj za nás!
K. chraň naše rodiny,...	L. oroduj za nás!
K. nauč nás trpělivosti,...	L. oroduj za nás!
K. nauč nás milovat Boha a bližního,...	L. oroduj za nás!
K. nauč nás pravé modlitby,...	L. oroduj za nás!

prosíme Tě, Bože, na přímlovu svatého Klementa	L. smiluj se nad námi!
prosíme Tě, Bože, na přímlovu svatého Klementa	L. smiluj se nad námi!
prosíme Tě, Bože, na přímlovu svatého Klementa	L. smiluj se nad námi!

K. Oroduj za nás, svatý Klemente!
 L. Aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

K. Modleme se: Všemohoucí Bože, ty jsi dal svatému Klementovi odvahu, aby oznamoval lidem bohatství tvé laskavosti a dobroty. Pomož nám, na jeho přímlovu chránit víru, která nás vede k věčnému životu s Tebou. Skrze Ježíše Krista, Tvého Syna, našeho Pána a Boha, který v jednotě Ducha sv. žije a kraluje na věky věků.
 L: Amen

Otče náš...

Píseň

5. Hlásal jsi slovo Boží v polské zemi,
 sloužil jsi Kristu láskou k chudým dětem.
 Milován byl jsi Varšavany všemi,
 příkladem ctnosti stal ses živým květem.
 Klemente svatý, ...

6. Do Vídně potom Pán tě povolává,
 abys začínal všechnu práci znova;
 k tomu však též ti novou sílu dává,
 pokorně stojíš v službě jeho slova.
 Klemente svatý, ...

Modlitba sv. Klementa

„Leží mi na srdci prospěch církve a spása duší“

Ježíši, tvé nejlaskavější srdce neodmítá ani největšího hříšníka, když se obrátí. Proto Tě prosím, dej mně a všem kajícím hříšníkům srdce podobné srdci Tvému, totiž srdce pokorné, které miluje život skrytý i uprostřed časné cti, srdce tiché, které rádo snáší potupu a nechce se mstít, srdce trpělivé, které se dovede vpravit i do nejtrapnějších poměrů; srdce pokojné, které s bližním i se sebou samým žije v míru; srdce nezištné, spokojené s tím, co má.

Dej mi srdce, které miluje modlitbu; srdce, které touží jen po tom, aby Bůh byl ode všech tvorů poznáván a milován; srdce, které se rmoutí jen nad hříchem a nemá jiného přání, než aby podporovalo čest Boží a spásu bližního. Dej mi srdce, které ve všem hledá Boha a jen jemu se chce líbit; srdce vděčné, které se ničeho neleká, nýbrž všechna protivenství snáší z lásky k Bohu; srdce štědré k chudině a útrpné k duším v očistci.

Dej mi srdce vyrovnané, jehož radost i smutek, náklonnosti a odpory, vůbec všechna hnutí se řídí vůlí Boží. Amen.

(sv. Klement Maria Hofbauer, C.Ss.R.)

Píseň

7. Voláš i nyní do našeho věku:
„Vraťte se, dítky k Otci nebeskému!
U něj je hojnost posvátného léku
pro dobro duše, proti všemu zlému.“
Klemente svatý,...

8. Shlédni náš Otče na své rodné plémě,
vyprošuj vlasti pomoc s nebes výše.
Ať po tvém vzoru celá naše země

zas duchem víry naplněna dýše.
Klemente svatý,...

9. Až jednou budem na smrtelném loži,
přispěj, Klemente, přímlovou u Pána.
Buď průvodcem nám před majestát Boží,
ať otevře se i nám nebes brána.
**Klemente svatý s tebou pak společně
Boha spatříme v slávě nekonečné.**

Mockrát děkuji Československému lidovému sdružení a čs. katolickým spolkům v Rakousku za financování a přípravu poutní přílohy ke cti sv. Klementa Marii Hofbauera. Zvlášť chci poděkovat Panu Petru Gregorymu za věnovaný čas, za velkou ochotu a zápal v šíření úcty k sv. Klementu Marii Hofbauerovi.
Za všechno dobro ať Vám žehná všemohoucí Bůh

Pater Mgr. Mirosław Jesel C.Ss.R.
farář a rektor v Tasovicích

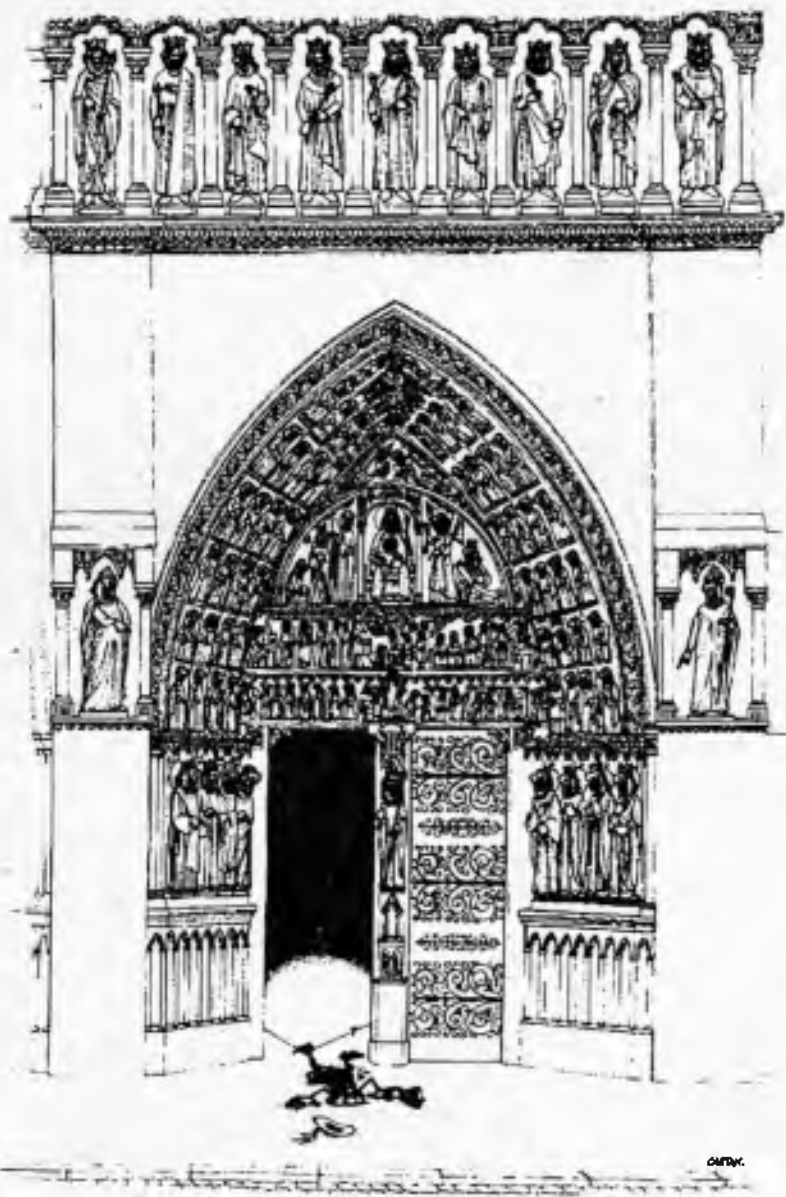
Příprava tohoto čísla byla pro redaktora dobrou vnitřního klidu a radosti. Cestování na Moravu v této souvislosti s Dr. K. Zachařem zážitkem. Spolupráce mezi Vídní a Tasovicemi byla příkladná a plná naděje. Skutečnosti, že k nám do Vídně přijde návštěva z Prahy, věnovat trochu času a pozornosti, to bylo to nejmenší, co jsme mohli udělat. Vždyť tak dlouho jsme se zde ve Vídni za to modlili, aby se čeští a slovenští poutníci mohli volně pohybovat a cestovat. Stovky a tisíce vídeňských Čechů se už nedožilo vyslyšení této prosby. Ale položili duševní a finanční základ k tomu, aby jsme na Vás, katolíci a český národ nezapomněli v dobách zlých. Dnes se můžeme modlit společně, ať už v Tasovicích, ve Varšavě nebo ve Vídni. Všechna ta únava z desíletého trápení věřících v českých zemích z nás spadla, dnes už nastala doba radosti. Vítejte Vás poutníci z arcidiecézi pražské, tak jak jsme vítali za dobu jeho exilu Vašeho pastýře Josefa kardinála Berana. Vítejte ve městě, ve kterém bylo Sv. Otcem Jan Pavlem II. blahorečeno dítě moravských hospodářských přistěhovalců, řeholní sestra Maria Restituta, alias Helena Kafková, a jehož patronem je Moravan - Evropan, sv. Klement Maria Hofbauer. Dávejte pozor při návštěvě chrámu sv. Štěpána - je na pravé straně v rekonstrukci - aby se Vám nevedlo tak, jako málem redaktorovi v pařížském Notre Damu.

Naším čtenářům se omlouvám, že článek se vzpomínkou na náčelníka Jednoty Orla Vídeň XV, br. Augustina Svobody, jakož i řada jiných, vyjde teprve v příštím čísle 7/8 - 2001. Rakouským čtenářům jsme tentokrát přiložili čtyři pohlednice z nápisem „Pozdrav z Vídně“ a upomínkovou pohlednici na pouť poutníků Pražské arcidiecéze do Tasovic a Vídně. Najdete i tradiční složenku na dar tiskovému fondu. Jste-li při penězích, tak nám prosím něco pošlete, nejste-li při penězích, tak to odložte na lepší časy. Jste-li náhodou v balíku, nešetřete na výši příspěvku. Pohlednice ale ať dělají radost Vám i Vaším milým. „Jedna pani povídala“ se ozve v příštím čísle, ale

doslechla se, že manželé Koutníkoví oslavili svoji zlatou svatbu, a že jim redakce a ustředí Jednoty sv. Metoděje, Výbor Čsl. lidového sdružení v Rakousku, jakož i Orel Vídeň a Klub Klemeta Maria Hofbauera srdečně gratulují. Slavnostní opakování manželského slibu se konalo v Dolním Rakousku za hudebního doprovodu pěveckého sboru Lumír, že biskupové arcidiecézi pražské, hlavně biskup Václav Malý, neúnavně hledají koncept, jak využít potenciál jim oddaných Orlů v rámci diecézní struktury, a jak nabídnout Sokolům duchovní rádce pro jejich eventuální potřebu. Podobné úvahy má i evangelická církev.

Mějte se dobře!

**V sobotu a v neděli se sv. Klementem
ve Znojmě, v Tasovicích nebo ve Vídni.**

„O čem jste, paní?“

Václav Havel

Prezident republiky pro TÝDEN o tom, co se mu nelíbí na současné češtině.

Samozřejmě pozoruji, jak v obecné češtině a ve veřejném prostoru vůbec zdomácnují anglicismy či amerikanismy, a občas z toho mám trochu legraci, když se místo „módní přehlídka“ říká „modeling“ a místo „předložit dokument na jednání“ slyším „tejblovat“. Ale to není to, co mi nejvíc vadí. Mému uchu nejvíc vadí určité návyky, jazykové stereotypy, které se šíří jako virus. Aniž si to uvědomujeme, přebíráme je jeden od druhého a dnes se z nich stala klišé s nelogickými jazykovými vazbami. Jeden čas se například v každé větě používalo slovo filozofie. Mluvílo se o „filozofii obchodu se zeleninou“ nebo o „filozofii stavby dálnic“. Samozřejmě si nemyslím, že by slovo filozofie, které znamená něco jiného než představy ob-

chodníků se zeleninou, našlo metaforicky použití v nezvyklé souvislosti, ale to lze udělat jednou či dvakrát. Jakmile se z toho stane jazykový návyk, svědčí to o ledabylém vztahu k jazyku, ba i o ledabylém myšlení, protože vnímavý člověk si přece musí uvědomit, že opakuje cosi, co jen tak přebírá ze vzduchu. Podobně slyším vazby: „o čem je Václav Havel, o čem je Pražský hrad, o čem je časopis TÝDEN, o čem jste Vy, paní?“

Všimněte si, že v každých televizních zprávách několikrát uslyšíte, že k něčemu došlo. Místo „zakopl jsem“ se řekne „došlo k mému zakopnutí“. Je to zřetelné zvláště ve vyjadřování policejních mluvčích. Nepamatuji, aby hned v první větě k něčemu nedošlo: došlo k nehodě, pak došlo k jejímu vyšetření, došlo k dopadení pachatele, doufejme, že dojde i k jeho potrestání.

Jazykových klišé zaslechnete desítky: např. „v současné době“. Málokdo řekne „dnes“, nebo dokonce „teď“. Moc nad jazykem nepřemýšlíme a zjednodušujeme si jej, kde jen můžeme. V každé větě slyšíte slovo „projekt“. Žijeme v době „projektů“ a možná spíš v době projektů než v době jejich „realizace“; další podobné slovo.

Za uši mě tahají mechanické překlady z angličtiny: „lidské zdroje“, dokonce firmy mají útvary lidských zdrojů, stejně tak cizí je mi „lidský faktor“. Co to je? Asi se tím rozumí člověk nebo lidé, ne? Zvlášť mám spadeno na hantýrku armádní. Nejde o odborné termíny, každá profese má svou odbornou terminologii, tou se nelze vyhnout. Jde mi o podivné vazby, které si dodnes pamatují všichni, kdo byli na vojně: „provedení úklidu“ (uklidit), „zabezpečení naší bezpečnosti“ apod.

Když už mluvíme o jazyce, snad bych měl říci, že jsem nikdy nepoužil slovo Česko a nepoužiji je, ač nedovedu přesně vysvětlit proč. Nemám k tomu žádný vědecký důvod, naopak etymologové prokazují, že slovo Česko je utvořeno ústrojně, v souladu s tradicí a zákonitostmi tvoření slov v češtině. Podle jazykovědců je to naprosto legitimní pojmenování země. Mně jen prostě lezou slimáci po těle, kdykoli čtu nebo slyším slovo Česko. Nemohu si pomoci.

Rakouský Čech Josef Šubert

Prof. Dr. František Václav Mareš

(pokračování z minulého čísla II/2001)

V pátek, dne 21. června 1991 jsme v klubovně českého katolického společenství ve Vídni vzpomněli památky nedávno zemřelého krajana Josefa Šuberta (* ve Vídni 22. prosince 1915, † ve Vídni 23. dubna 1991), dlouholetého lektora českého jazyka na Vídeňské univerzitě. Byl velkou a známou osobností českého menšinového života vídeňského. Byl aktivním členem krajských spolků, byl zpěvákem při českých pašijích v kostele P. Marie Na Nábřeží (Am Gestade). Byl celým člověkem, typickým a charakterním. Příslušnost k dvojnárodnímu a dvojjazyčnému prostředí nerozštěpovala jeho povahu, naopak – upevňovala a znásobovala jeho duševní a duchovní sílu.

O tom nejlépe vypráví on sám, a jeho svědectví je vzorem nám všem. Zesnulý mi dal před lety fotokopii dopisu, který napsal své maturantce na gymnáziu v Rumburku (v Čechách), když jej zvala jménem třídy na abiturientskou schůzku. Omluvil se sice, že neprijede, ale připojil své osobní lidské vyznání – v souvislosti s vlastním během života. Dopis je datován 24. června 1972. Je psán vytříbeným, lze říci uměleckým slohem a jeho obsah je ve své moudrosti stále aktuální, i když se za těch 19 let leccos změnilo ve světě, který nás obklopuje.

Pan Dr. Jan Krupka laskavě nabídl možnost otištění tohoto dokumentu, a tak jej – v poněkud zkrácené podobě – rád dávám k dispozici. A nyní nechť promluví sám Josef Šubert:

Prof. Josef Šubert

* Vídeň 22. prosince 1915,
† Vídeň 23. dubna 1991

Foto: Jindřich Foltin

Milá paní Evo!

Ve Vídni dne 24. června 1972

Velmi jste mne překvapila otázkou “odkud ta čeština, znalost prostředí a rysů naší národní povahy.” Tak Vám to musím vysvětlit delším výkladem a prosím už předem o trpělivou pozornost. Proč bych jako Čech neměl umět česky, znát české prostředí a naši národní povahu? Snad proto, že ve Vídni utonuly v německém moři tisíce malých českých dušiček a stovky se nechaly vynést jeho vlnami po malé kosmetické úpravě svých

jmen k vysokým funkcím? Z Hrdličky se stal Hrdlitschka, z Novotného Nowotny, ze Suchánka Suchenwirt, ze Šuberta Schubert, atd., ale Šubert zůstal Šubertem, třebaže mu v roce 1938 nabídli opravu jména.

Moji rodiče přišli dlouho před první světovou válkou z Království a z Markrabství. Zde jsem se narodil roku 1915 a začal asi roku 1916 žvatlat první osobní projevy v jazyku českomoravském. V prostředí sociálně slabších německy mluvících spoluobčanků a na ulici jsem se naučil mluvit ryzí vídeňštinou. Navštěvoval jsem 4 třídy “Allgemeine öffentliche Volksschule der Stadt Wien mit tschechischer Unterrichtssprache.” Po první světové válce se totiž Vídeň zavázala “Brněnskou smlouvou” udržovat české školy obecné a měšťanské (tak se tehdy nazývaly oba stupně základní školy). Pamatuji se, že jsme měli dobré učitele. To fungovalo do té doby, než objevili v Praze, že duch veřejných českých škol vídeňských neodpovídá československým pokrokovým představám. I ujali se útlých českých dušiček, vzali na pomoc alespoň jméno učitele národů Ko-

enského, když už jeho pansofie, podložená hlubokou vírou v Tvůrce a Vládce světa a lidí, nebyla tehdy dosti moderní. Na starých základech začali nově organizovat české soukromé školství a zbavili Vídeň materiálních a právních závazků. Pro některé podnikavé československé učitele se tím otevřela cesta do Vídně a k dosti vysokým zahraničním přídávkům. Znalost němčiny nebyla podmínkou. Důležitější byl negativní postoj k starému i novému Rakousku, jak jej najdete ve Werichových „Italských prázdninách“ v kapitole nadepsané „Wien bleibt Wien.“

První světová válka v desetiletém chlapci, kterému ublížila pouze tuřínem k obědu a krvavými buřty večeri, zanechala podivnou změť vzpomínek. A ze všech nejvíce zbyla prazvláštní chuť prazvláštního vlastnictví, které by se dalo alegoricky namalovat na oponu ochotnického spolku řemeslnické besedy kdekoli v Čechách před rokem 1918. Byla by tam Libuše, určitě úl s včeličkami kvůli spořivosti, ozubené kolo už tenkrát kvůli práci a někde v rohu by seděl student a na koleně by brkem psal něco proti Vídni. Být proti Vídni bylo v Čechách ve vzduchu. U nás v rodině to bylo materiálně podloženo jistou Vídeňáčkou, Mitzi se jmenovala, kterou si z Vídně přivezl jeden z mých tří strýců. Můj dětský rozum nechápal, v čem bylo její provinění, zvláště když se mi tolik líbila. Později mi vysvitlo, že asi byla pro strýčka drahá, že v tom byly peníze a odnesla to Vídeň, neboť Pražák má chodit s Češkou, je to levnější a vlastenecké. Celkem vzato, až na tu operetu, kterou jsme Vídni tolerovali a dosud tolerujeme, být proti Vídni patřilo k Pražákovi a k době.

Po první světové válce se nedoporučovalo v Praze mluvit o společných vlastnostech Prahy a Vídně. Vždycky se našel až püllitry zařinčely, a zvolal staročeským hlasem: „Tak dost již! Tři sta let jsme trpěli!“

K tomu si vzpomínám ještě na výrok jednoho mého pražského známého z doby okupace, ale mohl by jej třeba vyslovit i později –

„To se nám to úpělo za Rakouska!“

Po čtyřech letech na všeobecné veřejné obecné škole města Vídně s českým vyučovacím jazykem jsem se dostal ne vlastní vinou na „České soukromé reálné gymnasium školského spolku Komenský ve Vídni“, kde jsem působil 8 let svým profesorům dosti velké nepříjemnosti. Můj třídní se po mé maturitě z toho zase zotavil a zemřel letos, 2. ledna, tuším ve věku 81 let. Škola měla dobré jméno a dosti slušnou úroveň. Nemohl jsem neprospěť, protože nás bylo ve třídě málo a profesori nás obtěžovali téměř nepřetržitě. Byli mezi nimi výborní metodikové, lepší i horší pedagogové, jak to tak na školách bývá. Leccos jsem se od nich naučil pro svoji pozdější praxi. Byli mezi nimi i takoví, kteří svým vlastenčením docílili opak toho, oč usilovali. Vyučování němčině se dalo v plném rozsahu podle rakouských učebních osnov a samozřejmě ji všichni žáci – nikoli zásluhou školy – dokonale ovládali. Mohl jsem tedy potom bez potíží studovat na vídeňské universitě v jazyku německém.

(pokračování v příštím čísle)

Je tomu 12 let co zemřel zakladatel České katolické společnosti při chrámu Panny Marie na Nábřeží pater Josef Novotný proviciál řádu Křížovníků s červenou hvězdou. Na snímku u papeže Jana Pavla II. při audienci. Doprovází ho nynější biskup Jaroslav Škarvada.

Jednota sv. Metoděje

Ústředí:

Vídeň III, Rennweg 63.
www.jsmviden@xpoint.at
VII. odbor JSM, Vídeň III,
Schützengasse 30.

Příští podniky:

13. května 2001 výlet do okolí
Vídne.

30. června 2001, 17 hodin (so-
bota) rozloučení před prázdnina-
mi. Gril, Budvar, víno, hudba.
V sále Schützengasse 30.

Československé lidové sdružení v Rakousku

www.clsviden@xpoint.at
1150 Vídeň XV, Pelzgasse 17.
Úřední hodiny každý první čtvr-
tek v měsíci od 18 do 19.30 hod.
Bohatá knihovna našich a cizích
spisovatelů. Knihy se půjčují po
tel. dohodě. Tel. 485-60-27.

OREL VÍDEŇ

Jednota Orla, Vídeň XV,
Pelzgasse 17, 1150 Vídeň

*Adresy některých menšinových
organizací:*

Menšinová rada české a slo-
venské větve v Rakousku,
Margaretenplatz 7, 1050 Vídeň.

Akademický spolek ve Vídni,
Drachengasse 3, 1010 Vídeň.

Slovanská Beseda, Drachen-
gasse 3, 1010 Vídeň.

České srdce československá
sociální péče v Rakousku, Mar-
garetenplatz 7, 1050 Vídeň. Tel.:
587-83-08

Škola „Komenský“, Sebastian-
platz 3, 1030 Vídeň.

Co se děje

20. května 2001:

Klein-Haugsdorf - posvěce-
ní pomníku sv. Klementa,
14.30 hodin.

26. května 2001:

Tasovice - pouť Pražské ar-
cidiecéze. 12.00 hodin - prů-
vod s ostatky sv. Klementa
z klášterního kostela do far-
ního kostela.

12.15 hodin - Slavnostní
mše svatá ve farním kostele.

30. května 2001:

Éva Pataki: Edith a Mar-
lene. Hraje soubor divadla
pod Palmovkou - Praha. Kö-
nigseggasse 10 roh Otto
Bauer-Gasse, Vídeň XVI.
Haus der Begegnung. 19.30
hodin.

Kulturní klub s Českým cen-
trem.

23. června 2001:

Vzpomínka 60. výročí uza-
vření českých škol ve Vídni
nacisty 1941. V 18 hodin.
Menšinová rada v místnos-
tech Slovanské besedy Dra-
chengasse 3, Vídeň I.

30. června 2001:

30. června 2001, 17 hodin (so-
bota) rozloučení před prázd-
ninami. Gril, Budvar, víno,
hudba. V sále Schützengasse
30. VII. odbor JSM.

1. července 2001:

Znojmo Louka - Evropská
pouť 11.00 hodin - Slavnos-
tní mše svatá. Tasovice:
16.00 hodin - pobožnost
v kostele sv. Klementa

CHRÁM PANNY MARIE NA NÁBREŽÍ

Vídeň I, Salvatorgasse 12
kostel Otců Redemptoristů (CSsR)
www.ckatspolkmh@xpoint.at

Mše svatá v českém nebo slovenském jazyce, každou neděli a zasvěcený svátek s promluvou v 8.30 hodin. Klemens Maria Hofbauer klub - České katolické společenství při chrámu Panny Marie na Nábřeží - založené páterem Josefem Novotným. Vídeň I, Seitzergasse 5/IV. Otevřeno každý pátek od 19 do 22 hodin a v neděli a zasvěcený svátek od 9.30 do 11 hodin. Po dobu školních prázdnin uzavřen.

Slavnostní mše svaté:

27. 5. - Slavnostní mše svatá u příležitosti příjezdu poutníků z Pražské arcidiecéze v 8.30 a 12.30 hod.

ČESKÝ KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE

Nejsvětějšího Vykupitele
Vídeň III, Rennweg 63

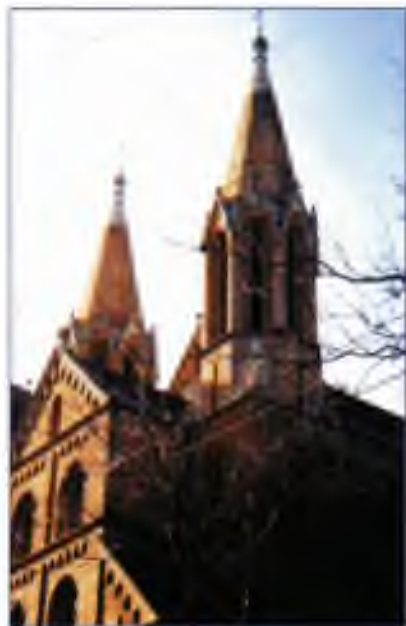
Mše svatá v českém jazyce, každou neděli a zasvěcený svátek s promluvou v 10 hodin.

Slavnostní mše svaté:

- 20. 5. - Svátek sv. Jana Nepomuckého; biřmování
- 3. 6. - Neděle Seslání Ducha svatého
- 10. 6. - Dětský den: první svaté přijímání

KOSTEL PANNY MARIE

počaté bez poskvrny
Prvotního hříchu
kostel řádu Milosrdných bratří (OH)
Linec, Horní Rakousko. Na rohu Herrengasse/Rudigierstrasse v centru. Každou sobotu v 16.30 hodin české bohoslužby

KOSTOL PANNY MÁRIE SNEŽNEJ

Viedeň III, Jaquingasse 12

Svätá omša s kázňou v slovenskom jazyku každú nedeľu a v zasvätený sviatok o 18 hodine.

OREL VÍDEŇ

www.orelviden@xpoint.at
Jednota Orla Vídeň XV.

Každé úterý od 19.30 do 21 hodin cvičení a volejbal ve škole Vídeň XV, Zinckgasse 12. Hosté vítáni! Po dobu školních prázdnin se necvičí.

